

VILNIAUS UNIVERSITETAS
MATEMATIKOS IR INFORMATIKOS FAKULTETAS

Kursinis darbas

**Populiacija ir ekonomikos augimas
besivystančiose šalyse: Lietuvos atvejis**

**Population and economic growth in developing
countries: Lithuanian case**

Eligijus Bujokas, Martynas Mylė

VILNIUS (2014)

MATEMATIKOS IR INFORMATIKOS FAKULTETAS
EKONOMETRINĖS ANALIZĖS KATEDRA

Darbo vadovė lektorė dr. Jurgita Markevičiūtė

Darbas apgintas 2014.12.03

Populiacija ir ekonomikos augimas besivystančiose šalyse: Lietuvos atvejis

Santrauka

Šio kursinio darbo tikslas yra ištirti, kaip su populiacija susiję ekonominiai rodikliai įtakoja Lietuvos ekonominį lygį.

Duomenų pagalba, kurie imti iš Lietuvos statistikos departameno internetinio portalo bei EUROSTAT, nustatėme, kad Lietuvos populiacijos augimo tempas, emigracija bei užimtųjų skaičius, dirbantis technologijų ir mokslo srityse, tiesiškai veikia šalies ekonominį lygį. Kaip Lietuvos ekonomikos lygio reprezentacinį kintamąjį naudojome bendrąsias nacionalines realiąsias disponuojamas pajamas.

Raktiniai žodžiai : *Bendrosios nacionalinės pajamos, tiesinis modelis, emigracija, užimtųjų skaičius, dirbantis mokslo ir technologijų srityse, populiacijos augimo tempas*

Population and economic growth in developing countries : Lithuania's case

Abstract

The goal of this paper is to find out how some variables related with population influence the economic growth of Lithuania.

Using data from the National Statistics Department of Lithuania and EUROSTAT we concluded that the national growth rate, human resource in science and technology and emigration linearly significantly influence Lithuania's economic growth. Gross national product was used as a measure for economic state.

Key words : *Gross national product, linear model, emigration, human resource in science and technology, population growth rate*

Turinys

1	Įvadas	3
2	Populiacijos rodiklių įtaka ekonomikai	4
2.1	Augimo etapai	4
2.2	Fatalizmas prieš optimizmą	5
2.3	Darbo rinka	7
2.4	Urbanizacija	8
2.5	Technologinė pažanga	9
3	Pasaulinės teorijos Lietuvoje	10
3.1	Emigracija ir darbo rinka	10
3.2	Produktyvumas ir kapitalas Lietuvoje	13
3.3	Lietuvoje susikloščiusios situacijos priežastys	15
3.4	Veiksniai, skatinantys Lietuvos ekonomiką	16
4	Aprošomoji statistika	19
4.1	Bendrosios nacionalinės pajamos	19
4.2	Malthus'o teorija Lietuvoje	20
4.3	Duomenų transformavimas	21
4.3.1	Natūralusis logaritmas	21
4.3.2	Kintamųjų skirtumai Δx	22
5	Ekonometrinė duomenų analizė	25
5.1	Naivus modelis	25
5.2	Peržiūrėtas modelis #1	26
5.3	Pirmojo modelio adekvatumo tikrinimas	27
5.4	Peržiūrėtas modelis #2	29
5.5	Antrojo modelio adekvatumo tikrinimas	30
5.6	Modelių lyginimas	31
6	Išvados	35
7	Literatūros ir interneto šaltinių sąrašas	36

1 Įvadas

Adamas Smitas savo knygos „Tautų turtas“ [1] įvade rašė: „Naudingų ir produktyvių darbuotojų skaičius, kaip toliau matysime, visada yra proporcingas sukauptam kapitalui“. Taigi, kuo daugiau šalyje yra darbininkų (savo ruožtu - gyventojų), tuo šalyje yra daugiau kapitalo. Knyga „Tautų turtas“ buvo parašyta dar 18 amžiuje, bet prabėgus daugiau kaip 300 metų, ekonomistai suvokia ekonomikos augimo priežastis panašiai. Gregas Ipas, žurnalo „THE ECONOMIST“ JAV padalinio ekonomikos redaktorius, knygoje „Praktinė ekonomika“ [4] pabrėžė: „Trumpai tariant, augimas paremtas dviem statybiniais blokais: gyventojais ir produktyvumu. 1. Gyventojų skaičius nulemia, kiek darbuotojų turės valstybė. 2. Produktivumas, arba gamyba, tenkanti vienam darbuotojui, apibrėžia, kiek uždirbs kiekvienas darbuotojas.“

Lietuvoje gyventojų skaičius nuo pat tada, kai Lietuvos Statistikos departamentas ėmė rinkti ir publikuoti tokius duomenis (išskyrus 2005 metus), stabiliai mažėjo. Pirmasis įrašas yra 1996 metais ir tuomet Lietuvoje metų pradžioje gyveno 3 615 212 asmenys. 2014 metų pradžioje Lietuvos Respublikoje gyveno 2 943 472 asmenys. Tai rodo, kad per 18 metų Lietuvos populiacija sumažėjo apie 22.8 procentus. Taipogi Lietuvoje auga pensinio amžiaus žmonių santykis palyginti su visa populiacija. 2001 metais šis santykis buvo 20.6 procentų, 2014 metais – 22.4 procentų. Procentų skirtumas atrodo nedidelis, bet turint galvoje spartų populiacijos mažėjimą, netgi mažas senyvo amžiaus žmonių procentinis padidėjimas reiškia, kad likusiai ir retėjančiai darbo jėgai teks išlaikyti vis daugiau ir daugiau žmonių.

Šio darbo tikslas yra ištirti kaip įvairių, su populiacija susijusių, kintamųjų pokyčiai įtakoja Lietuvos ekonominį lygį. Šiam tikslui pasiekti iškelti uždaviniai:

- Rasti priežastis, kodėl, nors ir šalies populiacija sparčiai mažėja bei technologinis išsivystymas nėra skatinimas, Lietuvos ekonomika auga.
- Įvertinti skaitinę Lietuvos demografinių rodiklių pokyčių įtaką Lietuvos ekonominiam lygiui.
- Ekonominę teoriją pagrįsti savo samprotavimus, išvadas bei modelio validumą.

Šiame darbe naudojama ekonomikos teorija, aprašomosios statistikos metodai, sudaromi tiesiniai regresiniai modeliai. Visos lentelės, skaičiavimai bei tiesiniai regresiniai modeliai buvo sukurti naudojantis statistiniu paketu *R*. Grafikų kūrime pasinaudojome nemokama programa *GeoGebra*.

Kadangi Lietuvos statistikos departamentas pradėjo arhyvuoti ir kelti į duomenų bazę įvairius duomenis, palyginti su likusiu pasauliu, neseniai, bandant kurti modelius turime apsiriboti tik keliais aiškinamaisiais kintamaisiais, nes laiko eilutės yra trumpos (50-60 stebėjimų).

2 Populiacijos rodiklių įtaka ekonomikai

2.1 Augimo etapai

Universalaus ir griežto apibrėžimo nėra, kuris skirtų išsivysčiusias ir besivystančias šalis, tačiau yra sutariama, jog besivystanti šalis yra tokia, kurioje yra žemi atlyginimai, neišvystyta infrastruktūra, žemas gyvenimo kokybės indeksas ir, mums aktualus rodiklis, sparčiai didėjantis gimstamumas. Tarptautinis Valiutos Fondas (TVF) savo naujausiose duomenyse Lietuvą priskiria prie besivystančių šalių. Jų pačių duomenimis, Lietuva, iš 187 šalių, kurios buvo vertintos, 2013 metais užėmė 47 vietą pasaulyje pagal BVP vienam gyventojui įvertinus infliaciją bei 35 vietą iš 187 šalių pagal visuomenės išsivystimo indeksą (angl. human development index). Vertinant ekonominį lygį, Lietuvą išties galima būtų vadinti besivystančio pasaulio šalimi, kuri neprimena Vakarų Europos valstybių. Tačiau Lietuvos demografinė padėtis turi esminį skirtumą, nei, tarkim, Afrikos šalys ar rytų Azijos regionų besivystančios šalys – Lietuvoje gimstamumas praktiškai nekinta, o mirtingumas didėja.

Knygoje „Development Economics; From the Poverty to the Wealth of Nations“[5], parašytos dviejų Japonų autorių Yujihito Hayami ir Yoshihisa Godo, visuomenės besivystymas, pereinant iš skurdžios valstybės į išsivysčiusią šalį, aiškinamas per demografijos pokyčius. Gimstamumo tempo ir mirtingumo tempo (toliau GT ir MT atitinkamai) santykis yra vadinamas natūraliuoju populiacijos augimo tempu (toliau – NT). Šalies modernėjimas vyksta trimis etapais:

Pradėkime nuo laikotarpio prieš 1 etapą, kai vargingoje šalyje abu GT ir MT yra labai aukšti.

- 1 etape, kai šalis po truputį modernėja, sveikatos apsauga gerėja, kyla atlyginimai, MT po truputį pradeda mažėti, savo ruožtu GT išsilaiko pastovus. Tai lemia NT didėjimą, todėl populiacija šalyje pradeda augti. Kalbant mikroekonomikos terminologija, šalyse, esančiose pirmame keitimosi etape, nors ir yra pradedamos paveldėti išsivysčiusių šalių technologijos, tačiau teisinė ir socialinė bazės nėra modernios: veši nepilnamečių ir vaikų darbas, vienintelis būdas, kaip vyresniems žmonėms išgyventi, yra toks, kad juos išlaikytų jų vaikai. Todėl naudingumas, gaunamas iš kiekvieno vaiko, yra labai didelis. Tokia teorija gali paaiškinti, dėl ko vargingesnėse šalyse gimstamumas toks aukštas.

- 2 etapas pasižymi tuom, jog MT nustoja mažėti, nors GT išsilaiko pastovus, todėl populiacija toliau auga, bet jos augimo tempas pradeda mažėti. Šiame etape šalys galutinai perima medicininės technologijas, įtvirtina socialines bei teisine institucijas, dėl to mirtingumas sumažėja.

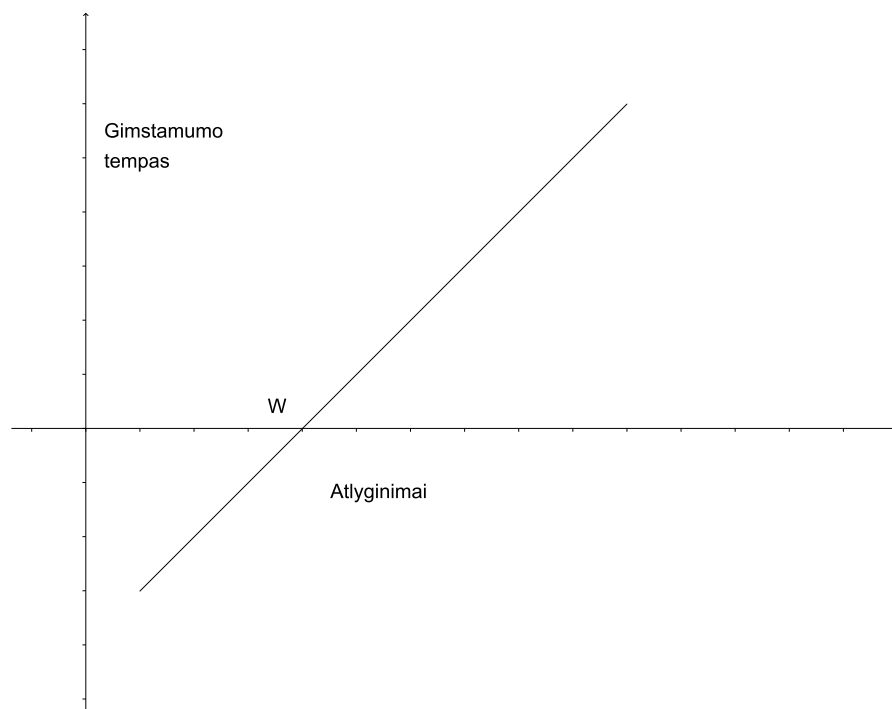
- 3 etapas: GT pradeda mažėti, nors MT išsilaiko pastovus. Taip yra dėl to, jog visuomenėse nebėra išnaudojami vaikai kaip darbininkai, darbuotojus saugo įvairios institucijos, yra pensijinės sistemos, dėl to šeimoms kiekvienas vaikas atneša vis mažiau ir mažiau naudingumo. Tai lemia populiacijos augimo tempo mažėjimą, kol galiausiai šalis, praėjusi visus šiuos tris etapus, tampa modernia valstybe su mažu gimstamumu bei pastoviu mirtingumo lygmeniu, ko pasekoje, populiacijos augimas tampa labai lėtas.

Lietuvos atveju, gimstamumas yra gana pastovus, o mirtingumas – didėjantis. Šiuo aspektu Lietuvos valstybė primena išsivysčiusias, Vakarų Europos valstybes. Tačiau ekonominė situacija Lietuvoje neprimena vakarų Europos valstybių. Kitame skyriuje bandysime paaiškinti, kas sukelia Lietuvoje tokią situaciją, kai demografiniai rodikliai rodo išsivysčiusios valstybės požymius, o ekonominiai – priešingai.

2.2 Fatalizmas prieš optimizmą

Vienas žymiausių ekonomikos klasikų, susiejęs populiacijos augimo tempą ir ekonominį lygį tam tikroje šalyje, buvo Thomas Malthusas (Thomas R. Malthus, 1766 – 1834). [5] knygos 73 puslapyje Malthus'o teorija yra apibendrinama taip: kaip ir visi gyvūnai, žmonės turi natūralų instinktą atsivesti tiek palikuonių, kiek leidžia jų aplinka; žmonės yra linkę daugintis ir atsivesti palikuonių eksponentiniu greičiu, o štai maisto gamyba ir gyvenimui tinkamas žemės plotas yra apriboti natūraliųjų išteklių ir dėl to gali didėti tiksliai aritmetiniu greičiu. Todėl žmonės yra apriboti savo aplinkos ir priklausomai nuo esamos ekonominės situacijos jie yra linkę atsivesti atitinkamą skaičių palikuonių.

Šią teoriją galima pavaizduoti grafiškai. Išreiškę esamą ekonominę situaciją atlyginimų lygiu (šeimoms, kurios nori atsivesti palikuonių, atlygis už darbą, turbūt, yra svarbiausias rodiklis) galime interpretuoti Malthus'o teoriją taip : y ašyje pažymėję populiacijos augimo tempą tam tikroje vietoje (šalyje, bendruomenėje, mieste), x ašyje pažymėję darbo užmokestį, galime brėžti pusiaukampinę, kuri kerta horizontalią ašį taške W.

1 pav.: Atlyginimų lygio ir gimstamumo sąryšis pagal Malthusą

Šis taškas rodo, koks turėti būti minimalus atlyginimas, norint išlaikyti pastovų populiacijos skaičių. Jei atlyginimai yra žemesni nei W , populiacijos augimo tempas ima mažėti (emigracija, mažėja gimstamumas). Tai mes būtent matome ir Lietuvoje: kadangi algų lygis nėra aukštas, jaučiama aiški recesyvinė mokesčių sistema (ženkliai skiriasi viešojo sektoriaus ir žmonių, atliekančių savo veiklą su specialiomis pažymomis, mokesčių tarifai. Samdomo darbuotojo pajamų procentas nuo darbo užmokesčio fondo yra apie 43 procentus, o žmogaus su verslo liudijimu - tik apie 11 procentų), Lietuvos populiacija kasmet mažėja.

Šis populiacijos augimo tempo ir darbo užmokesčio sąryšis yra tik viena dalis taip vadinamos Malthus'o pusiausvyros taško teorijos. Šią teoriją D.R.Weir [6] aiškina taip: nors ir populiacijos augimo tempas kyla augant ekonomikai, tačiau kyla ir mirtingumo lygis. Malthusas galvojo, jog priklausomybė tarp populiacijos skaičiaus ir atlyginimo lygio šalyje visgi yra mažėjanti funkcija, t.y., kuo daugiau šalyje yra žmonių, tuo algos yra mažesnės. Taip yra dėl „Geležinės atlyginimų taisyklės“ (angl. Iron Law of Wages): gyvenimo standarto pokyčiai (algų mažėjimas ar didėjimas) gali atsirasti tik dėl sumažėjusio gimstamumo arba padidėjusio mirtingumo. Malthus'o pusiausvyros taškas tarp populiacijos ir atlyginimo lygio šalyje yra pasiektas tada, kai gimdymų tempas yra lygus mirtingumo tempui. Šis ekonomistas galvojo, jog populiacija dažniausiai yra virš pusiausvyros taško ir ją sugrąžinti į pusiausvyrą gali tikrai didžiulės katastrofos: marai, karai ir pan. Maltas gyveno 18 – 19 amžiuje ir tai turėjo didžiulės įtakos jo ekonominei minčiai, nes iki pat industrinės revoliucijos, Malthus'o teorija puikiai veikė (bent jau Vakarų Europai).

Tačiau ištobulėjus medicinai, įvedus griežtesnes teismines institucijas, pasauliui tampant demokratiškesniam, katastrofiški Malthus'o kataklizmai tapo praeitimi. Šiuo metu ekonomistai nėra tokių katastrofiškų pažiūrų ir kai kurie mano, jog populiacijos augimas ir ekonominis augimas yra teigiamai koreliuoti dydžiai. Vienas iš Malto teorijos oponentų yra Džiulianas Saimonas (Julian Lincoln Simon, 1932 – 1998). Jis savo knygoje „Tobulasis Išteklius“ [7] teigė, jog didėjanti populiacija skatina inovaciją ir technologinį tobulėjimą. Tai, savo ruožtu, padaro kai kuriuos išteklius prieinamais visuomenei, seni ištekliai yra perdirbami arba keičiami kitokiais. Džiulianas teigė, jog įvertinus infliaciją, sunkiųjų metalų kainą per amžius išliko panaši arba netgi nukrito, pavyzdžiui aliuminis niekada nebuvo toks brangus kaip 1886 ir plienas viduramžiais buvo palyginti daug brangesnis nei yra dabar. Visa tai lemia rinkų gebėjimas prisitaikyti ir atnaujinti senas technologijas. Taigi Džiulianas argumentavo, kad didėjanti populiacija šalyse tikrai teigiamai veikia ekonomikas. Džiuliano teoriją išplėtoja knyga „Ekonominis augimas: penktoji laida“ [13]. Joje teigiama, kad populiacijos didėjimas skatina ekonominio pajėgumo vienam gyventojui didėjimą. Taip yra todėl, jog esant dideliame gyventojų skaičiui, didėjanti konkurencija ir didėjanti paklausa skatina inovacijas įvairiose technologijose. Taipogi didėjantis gyventojų tankis verčia vyriausybes plėtoti infrastruktūrą, ko pasekoje, sukuriama daug darbo vietų darbininkams, susisiekiama tampa geresnis. Taigi augant populacijai, inovacijų paklausa ir pasiūla didėja ir todėl yra pasiekiami didesni produktyvumo ir augimo lygiai.

Malthus'o teorija teigia, jog didėjanti populiacija mažina ekonominį pajėgumą, o Džiuliano – didina. Lietuvos atveju, atrodytų, veikia Malthus'o teorija: Lietuvos populiacija mažėja, tačiau BVP bei BNP auga (išskyrus krizinius laikotarpius). Taipogi Lietuvoje yra didžiausias procentas žmonių su aukštuoju išsilavinimu visoje Europoje (Lietuvos švietimo ministerijos duomenimis). Šis skaičius *gali* lemti tai, jog inovacijos ir technologijos Lietuvoje yra sparčiai diegiamos ir tobulinamos, kas skatina ekonominį augimą. Kaip pamatysime iš

tolesnių skyrių, ši prielaida Lietuvos atveju nėra teisinga. Nereikėtų pamiršti, kad Lietuvai įstojus į Europos sąjungą 2004 metais, ES įsipareigojo Lietuvai skirti daugiau nei 25 milijardus litų ir Lietuva jau (iki 2014.10.25) išnaudojo daugiau nei 90 procentų šios sumos. Tokia iš užsienio gauta didelė suma lėšų gali paaiškinti, kodėl Lietuvos ekonomika taip sparčiai kilo 2006 - 2008 metais ir 2011 - 2013 metais, nors populiacija sparčiai mažėjo ir darbuotojų produktyvumas neaugo tokiu tempu, kokio reikėtų norint kompensuoti besitraukiančią darbo rinką.

2.3 Darbo rinka

Knygoje „Ekonomikos principai“ [12] yra apibendrintos priežastys, kodėl šalių ekonomikos auga. Jeigu mes visą šalies ekonomiką suvoktume kaip funkciją (funkcija matematikoje reiškia taisyklę, pagal kurią vienos aibės objektams yra priskiriami kitos aibės objektai), tai tos funkcijos apibrėžimo sritis būtų vektorius iš trijų komponentų - šalies žemės, darbo ir kapitalo, ir funkcija šiam vektoriui iš trijų komponentų priskirtų kažkokią tai reikšmę (pvz. BNP). Didėjant šiems kintamiesiems, didėja ir šalies ekonomika. Taipogi jeigu šalyje yra skatinamas technologinis augimas, tai toks pat kintamųjų kiekis mums atneš didesnę ekonominę augimą, nes kiekvieno žemės, darbuotojo ar kapitalo vienetas taps efektyvesnis (didėtų taip vadinamas *per capita* (vienam asmeniui) dydis). Šiame skyriuje daugiau dėmesio skirsime darbo rinkai ir jos įtakai šalių ekonomikai, nes, natūralu, kad darbuotojų skaičius šalyje yra tiesiogiai proporcingas populiacijai.

Darbo rinka yra darbo jėgos pardavimo ir pirkimo ekonominių santykių sistema, kurioje formuojasi darbo pasiūla ir paklausa bei jo kaina – darbo užmokestis. Darbą parduoda darbuotojai, o perka – darbdaviai. Darbas ir santykiai su darbdaviu yra vieni svarbiausių ryšių mūsų gyvenime. 1992 metais JAV kompensacija darbuotojams (dydis, išreikštas piniginiiais vienetais, kiek kažkuriuo laikotarpiu šalyje buvo sumokėta atlyginimu prieš mokesčius) buvo 3200 milijardai JAV dolerių. Tuo tarpu visos kitos pajamų rūšys (investavimai, pensijos, socialinės išmokos ir panašiai) buvo 1800 milijardai JAV dolerių[11]. Taigi didžiausią savo pajamų dalį samdomi darbuotojai gauna iš darbdavių, todėl darbo rinka yra svarbus veiksnys ekonomikoje, į kurią būtina atsižvelgti. Darbo rinkos dydį lemia darbuotojų (pasiūla) ir darbdavių (paklausa) skaičius. Mes nagrinėsime labiau su populiacija susijusią darbo rinkos dalį: darbuotojų skaičių.

Norėdami suvokti, kodėl šalyse daugėja arba mažėja darbuotojų pasiūla, turime padaryti kelias prielaidas. Pirmoji yra ta, jog darbas yra resursas ir, kaip ir bet koks resursas, jo yra tikrai tam tikras kiekis, nors šio resurso paklausa yra, teoriškai, nepasotinama. Todėl kuo mažiau yra darbuotojų tam tikrame regione, tuo jie (jų darbas) yra vertinami labiau ir atlyginimų lygis yra aukštesnis.

Antroji prielaida yra ta, jog darbuotojai yra racionalūs, t.y. jie siekia maksimizuoti savo pasitenkinimą (darbo ir poilsio laiko pasirinkimas yra dažnai nagrinėjamas naudingumo (angl. utility) funkcijose. Dėl to galime teigti, kad racionalūs darbuotojai siekia maksimizuoti savo individualias naudingumo funkcijas). Šis teiginys reiškia tai, jog darbuotojai eis dirbti ten, kur jiems yra sudarytos geresnės sąlygos dirbti (geresnės socialinės garantijos, darbo užmokestis, teisinė apsauga, stipresnės profsąjungos).

Taigi galime daryti išvadą: kuo šalyje atlyginimai yra didesni, tuo joje bus daugiau darbuotojų ir tuo nedarbo lygis bus mažesnis. Didelis tam tikros šalies nedarbo lygis gali reikšti tai, jog šalyje atlyginimai yra žemi arba kad paklausa yra pasiekusi „išotrinimo“ lygį. Kadangi darbuotojai yra racionalūs, jiems geriau dirbti kažkur toli, negu visai nedirbti, ir čia atsiranda procesas vadinamas emigracija: žmonės palieka savo gimtas šalis ir ieško darbo svetur, kur algų lygis yra didesnis. Atrodytų, kad emigracija yra netgi labai teigiamas dalykas: palikę gimtąsias šalis, jie mažina jos nedarbo lygį, darbo pasiūla mažėja, dėl to atlyginimų lygis šalyje kyla. Vis dėl to, vėlesniame skyriuje paaiškinsime, kodėl taip teigti, kad emigracija yra teigiamas reiškinys, nereikėtų.

2.4 Urbanizacija

Urbanizacija yra socialinis procesas, pasireiškiantis miestų (jų skaičiaus, teritorijos, miestiečių procento bendrame gyventojų skaičiuje) ir jų reikšmės visuomenės raidai didėjimu. Urbanizacijos procesas pradėjo vyrauti jau nuo pat viduramžių, kuomet žmonės dėl saugumo, prekybos ir kitų veiksnių pradėjo keltis į pilis. 1800 m. urbanizacijos lygis siekė vos 2 procentus, 1950 m. lygis buvo kur kas didesnis – 30 procentų, 2000 m. jau 47 procentai ir 2030 m. tikimasi, kad bus pasiektas 60 procentų lygis. XX a. pradžioje tik 16 miestų pasaulyje turėjo 1 mln. ir daugiau gyventojų, tačiau šiai dienai jų yra 25 kartus daugiau, o tai gali būti rodiklis to, kad pasaulyje sparčiai kyla technologinis lygis.

Šiais laikais urbanizacijos procesas yra kur kas spartesnis. Pagal Jungtinių Tautų organizacijos (JT) duomenis šiuo metu daugiau nei pusę pasaulio gyventojų gyvena miestų teritorijose. Vienas iš dalykų, kuris padaro patrauklesniu persikėlimą gyventi į miestą, yra tai, jog miestai glaudžiau susiję su užsienio rinkomis, o tai atveria didesnius kelius importiniam produktui bei galimybes eksportuoti savąjį. Taip pat urbanizacija tiesiogiai daro įtaką gamybai, paklausai ir investicijoms, skatina plėstis bankinį, informacinių technologijų, metalurgijos ir kitus sektorius. Kuo didesnis produktyvumas miestuose, tuo urbanizacija būna aukštesnė ir atvirkščiai. Kad urbanizacija yra glaudžiai susijusi su ekonomikos augimu įrodo ir šalys, kurios ekonomiškai yra išsivysčiusios bei modernios: JAV, Kinija, Japonija, Honkongas ir t.t. Taip pat ir politikų akimis urbanizacija atrodo teigiamas, netgi siektinas reiškinys. Kaip vieną iš tikslų kitiems metams Kinijoje politikai įvardina urbanizaciją. Be abejo nereikia pamiršti ir išsilavinimo galimybių, kurias gali suteikti miestas, nes dažniausiai miestuose ar jų prieigose kuriasi įvairūs universitetai ar mokslo centrai. Kadangi miestuose populiacijos dalis su aukštuoju išsilavinimu yra didesnė nei kaimuose, tai gali lemti, jog mieste gyvenantys žmonės uždirba daugiau negu gyvenantys kaime. Pavyzdžiui 2009 metais Kinijoje miesto gyventojai uždirbdavo 3,36 karto daugiau negu žmonės gyvenantys kaimuose.

Tačiau urbanizacija turi ir neigiamų aspektų. Tokiais tempais augant miestams, jų infrastruktūra sudėtingėja, didėja tarša. Dėl esančios nelygybės tarp miesto ir kaimo gyventojų pajamų dydžio, didėja socialinė atskirtis, kas gali sukelti tam tikrus neramumus šalies visuomenėje.

2.5 Technologinė pažanga

Šio darbo įvade minėjome, kad technologinė pažanga yra viena iš dviejų priežasčių, dėl ko auga ekonomikos įvairiose šalyse. Tolesnės mintys ir interpretacijos bus grindžiamos pagal O. Blanchard'o knygą „Makroekonomika“ [9].

Gamybą (gamybą galime tapatinti su šalies ekonominiu pajėgumu) esame pripratę suvokti, kaip vartojimo, investicijų, vyriausybės vartojimo ir grynojo eksporto sumą ($Y = C + I + G + NX$). Tačiau alternatyvus būdas aprašyti gamybą yra išreikšti ją funkcija, kurios argumentai yra kapitalas, užimtųjų skaičius ir technologinis lygis: $Y = f(K, NA)$, čia

Y - šalies gamyba.

K - kapitalas (realioji visų įrenginių, pastatų ir kitos technikos vertė).

NA - darbo ir technologinės pažangos sandauga.

Funkcijos f išraiškų yra sugalvota nemažai, tačiau vienas iš jų bendrų bruožų yra tas, jog šios funkcijos yra didėjančios, t.y., padidėjus bent vienam kintamajam, proporcingai padidės ir šalies gamyba (dažnas atvejis - $\lambda Y = f(\lambda K, \lambda NA)$). Viena populiariausių gamybos funkcijų, kuri apjungia technologijas, kapitalą bei darbuotojų skaičių yra Kobo - Duglaso (Cobb - Douglas) gamybos funkcija:

$$Y = AK^\alpha N^\beta.$$

Iš šios išraiškos galime pastebėti, kad visi trys dešinėje lygybės pusėje esantys kintamieji gali būti pakeičiami vienas kitu - sumažėjus darbuotojų skaičiui galime naudoti daugiau kapitalo arba stengtis diegti modernesnes technologijas ir t.t. Tokia funkcijos išraiška leidžia padaryti keletą pastebėjimų:

- Technologinė pažanga mažina darbuotojų skaičių, reikalingą pagaminti tam tikrą produkcijos kiekį. Padidėjus A , užteks proporcingai mažesnio dabuotuojų (N) skaičiaus.
- Technologinė pažanga didina produkcijos kiekį, kurį pagaminti gali toks pat darbuotojų kiekis arba kapitalo kiekis.

Šios dvi išvados yra labai aktualios šalims, kurių populiacija arba nedidelė, ir/arba mažėja (Lietuvos atvejis), nes, norint panaikinti neigiamą populiacijos (darbo rinkos) mažėjimo efektą, technologinė pažanga šalyje turi būti aukšta. Taip yra todėl, nes mažėjanti populiacija reiškia ir mažėjančią darbo rinką, todėl norint, kad gamyba išsilaikytų bent jau pastoviam lygyje, technologijos turėtų tobulėti.

Technologijų tobulėjimą ir naujas tyrimo sritis skatina pačios įmonės, nes, nors ir naujiems išradimams ir gamybos metodams sugalvoti reikia daug laiko ir resursų, tačiau pažangesnės technologijos duoda pranašumą prieš konkurentus, nes mažėja gamybos kaštai (nebereikia tam tikro skaičiaus darbuotojų ir užtenka mažesnio kapitalo) ir tuo pačiu gaminių kokybė gerėja. Taipogi atsiradus naujoms technologijoms susikuria visiškai naujos industrijos. Sunku būtų buvę įsivaizduoti laiškanėšiui, kuris gyveno prieš 100 metų, modernią darbo rinką, su finansų, internetinių įmonių bei kitomis industrijomis ir kad laiškanėšių skaičius drastiškai per amžių sumažės. Taigi nors ir technologinei pažangai pasaulyje didėjant, dėl jos netekę darbų žmonės (su tam tikromis išlygomis) gali persikvalifikuoti ir susirasti darbus naujai susikūrusiose rinkose.

Iš visų aukščiau esančių samprotavimų galime padaryti išvadą, kad kuo šalyje yra didesnis

technologinis išsivystymas (toliau - **TI**), tuo gamyba (savo ruožtu - ir ekonominis lygis) yra didesnė, nes:

- Esant fiksuotam kapitalo ir darbo kiekiui, technologinė pažanga didina gamybą. Pvz, atsiradęs naujos rūšies tepalas, kuris paspartina mašinos apsukas sunaudojant tą patį kiekį kuro, skatins didesnę gamybą.
- Aukštesnė **TI** gerina produktų kokybę. Pasižiūrėkime, kaip per pastaruosius 15 metų keitėsi kompiuterių galingumas, nors jų kainos santikinau augo lėčiau.
- **TI** padeda susikurti naujoms industrijoms. Prieš 30 - 20 metų rinkose dominavo VHS tipo filmų kasetės, o dabar viską galime pamatyti internetu arba išsinuomuoti "Blu-Ray" arba kito formato diskuose esančius filmus.
- **TI** skatina produktų įvairovę, nes atsiranda naujų ir efektyvesnių būdų juos pagaminti.

3 Pasaulinės teorijos Lietuvoje

3.1 Emigracija ir darbo rinka

Šioje kursinio darbo dalyje grįšime į Lietuvą ir interpretuosime aukščiau apžvelgtas teorijas. Migracija suprantama kaip išvykimas iš šalies ar atvykimas į ją iš užsienio šalies, siekiant geresnės gyvenimo kokybės, didesnio darbo užmokesčio, geresnių darbo ir gyvenimo sąlygų ar dėl kitų ekonominių priežasčių. Migracija nėra naujas reiškinys. Migracija, ypač ekonominė, turi ilgesnę nei trijų šimtmečių istoriją. Šis procesas turėjo didelę įtaką žmonijos istorijai, tautų formavimuisi, žemių apgyvendinimui. Praėjusiam dešimtmetyje globalizacija labai pakeitė migracijos procesus, suponavo teritorinių migracijos tipų įvairovę, o technologijų ir komunikacijų pažanga labai išplėtė gyventojų mobilumo/migracijos galimybes.

Visų pirma norėtume aptarti emigraciją, nes ši problema yra plačiai gvildinama žiniasklaidoje ir laikoma viena opiausių Lietuvoje. Šiuo metu iš Lietuvos yra emigravę, nuo nepriklausomybės atgavimo, apie 788 tūkst. piliečių. Tai reiškia, kad apie 22,62 procentų pasaulio Lietuvių gyvena svetur. Kodėl tokia didelė Lietuvos populiacijos dalis emigruoja?

Vienas iš atsakymų yra 3 skyriuje. Kadangi iš šalies emigruoja tiek daug žmonių ir didelė jų dalis yra potencialūs darbuotojai (73 procentai emigrantų yra tarp 15 ir 44 metų), tai rodo, kad Lietuvoje yra per mažas atlyginimų lygis, dideli mokesčiai dirbantiems, darbo stygius. Kartu su samdomais darbuotojais, emigruoja ir potencialūs darbo vietų kūrėjai. Yra ne viena sėkmės istorija, kai emigracijoje gyvenantys lietuviai sugebėjo sukurti sėkmingus verslus. Kodėl tada šie verslūs žmonės, pasižymintys gebėjimu įžvelgti rinkose neužpildytas nišas ir sugebėję prisitaikyti prie visiškai kitos šalies kultūros, neturėdami didelio skaičiaus kontaktų, bet vistiek sugebėję sukurti sėkmingas įmones, nekuria darbo vietų savo gimtinėje?

Norėdami atsakyti į šį klausimą remsimės ekonomistės A. Maldeikienės knyga „Melo ekonomika“ [3]. Fundamentali ir intuityvi priežastis yra ta, jog įžvalgus jaunas ir verslus žmogus supranta, kad šalyje su tokiu žemu vidutiniu atlyginimu ir sparčiai senėjančia visuomene, bet kokį verslą kurti yra sunku, nes, paprasčiausiai, vartojimas yra mažas. Šis faktas natūraliai seka iš to, jog didelė dalis Lietuvos namų ūkių (ypatingai tokių, kuriuose gyvena jaunos

šeimoms) turi smarkiai taupyti, norėdamos išgyventi. Kad ir kokias inovacijas į rinką atnešti stengtusi verslininkas, visos naujovės ir produktai sunkiai įsitvirtins rinkose. Bet ne vien dėl prastos lietuvių finansinės padėties jauni žmonės noriau kuria verslus ir darbo vietas svetur.

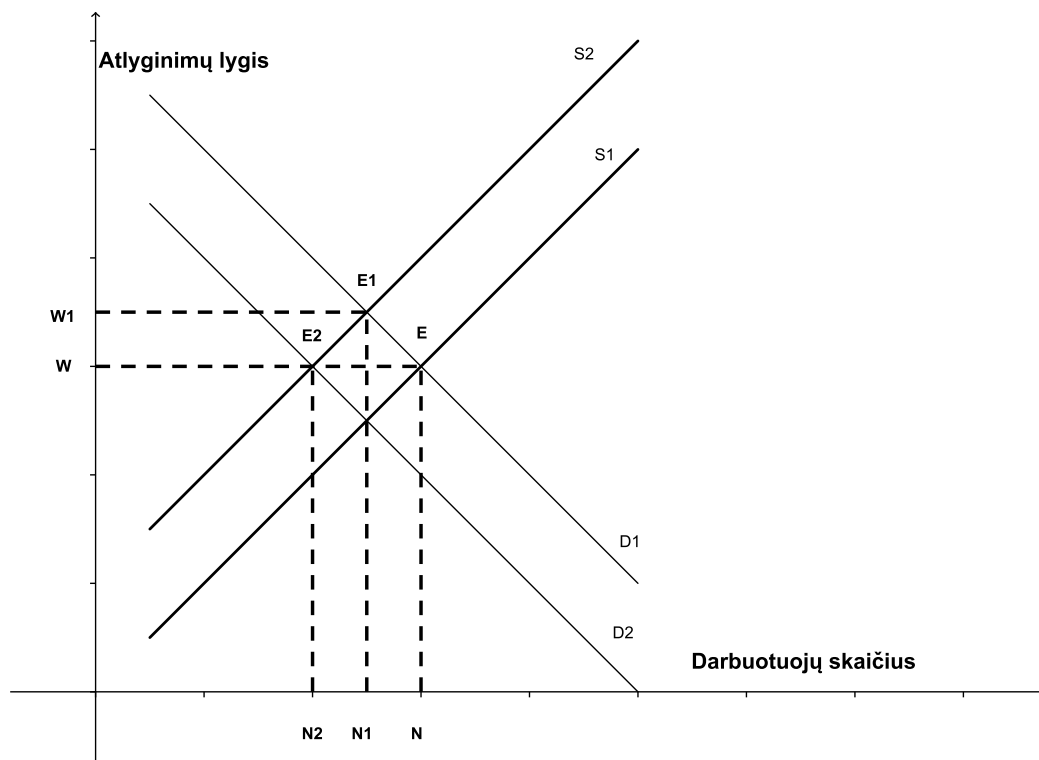
Amerikiečių mokslininkai Daronas Acemoglu ir Jamesas Robinsonas sukūrė teoriją, dėl ko vienos šalys sugeba klestėti ir augti, o kitos, kad ir turinčios panašius gamtinius išteklius, lokaciją ir panašiai, skursta ir neišpildo pilno savo potencialo. *Institutai* - tai sudėtinga ekonominių ir politinių rašytų (įstatymai, švietimo sistema, privačios nuosavybės) ir nerašytų (kyšio nešimas daktaram, policininkam ir pan.) taisyklių sistema. Šie institutai būna dviejų rūšių - priimančios ir išsunkiantys. Priimančios institutai yra tokie, kurie užtikrina privačios nuosavybės neliečiamumą šalyje, kuria saugią ir patikimą verslo aplinką, užtikrina nešališką ir aukštų standartų teismų sistemą. Pastarieji institutai suteikia galimybes ir skatina dalyvauti ekonominėje veikloje daugumą tam tikros visuomenės narių, kiekvienas žmogus yra suinteresuotas atskleisti savo prigimtinius talentus ir įgūdžius. Natūralu, kad šalyje vyraujant šiems institutams, ekonomika ir visa visuomenės gerovė auga sparčiai.

Priimančių institutų priešingybė yra išsunkiantys institutai. Tai yra tokia rašytų ir nerašytų taisyklių sistema kuri skatina, kad mažos, tam tikros, grupės išnaudoja savo reikmėms absoliučios daugumos likusių visuomenės narių resursus. Šalyje, kur vyrauja išsunkiantys institutai, nėra užtikrinama privati nuosavybė, įstatymų ir teismų sistema yra silpna. Taip yra todėl, kad tai kenktų mažoms „elito“ grupėms. Tokia situacija skatina jaunos verslininkus emigruoti, nes patys svarbiausi dalykai kuriant naują verslą yra privačios nuosavybės apsaugojimas ir žinojimas, kad visi likę rinkos dalyviai laikosi tų pačių taisyklių. Lietuvoje naujam verslininkui reikia ne tik stengtis turint nedidelius išteklius ir mažą patirtį įsitvirtinti rinkoje, bet ir konkuruoti su kitomis įmonėmis, kurios dalį savo pajamų slepia (atlyginimai „vokeliuose“) ir savo ruožtu moka mažesnius mokesčius. Tai yra labai didelis pranašumas prieš visas sąžiningas įmones ir dažnas sunkiai dirbantis verslininkas nusprendžia palikti šalį ir emigruoja į kitas šalis, kurių teisinės institucijos užtikrina, kad visi rinkos žaidėjai žaistų pagal tas pačias taisykles. Išsunkiantys institutai neskatina technologinės pažangos, nes verslas nėra suinteresuotas diegti arba kurti naujų technologijų, nes tam reikia didelių investicijų ir laiko. Vyraujant šiems institutams verslas konkuruoja tarpusavyje bandydamas užmegzti kuo daugiau pažinčių su įstatymų leidėjais, kuo „gudriau“ nuslėpti mokesčius, darbuotojų skaičių ir pan. Ne tik verslininkai, bet ir likę dori piliečiai matydami, kad Lietuvoje tokie verslininkai yra toleruojami ir netgi sveikintini, o visi, kurie nepatenka į šias mažas, nomenklatūrinio verslo grupeles, yra smerkiami ir iš jų šaipomasi, ilgainiui neapsikenčia ir palieka Lietuvą.

Žvelgiant per darbo rinkos prizmę, darbo pasiūla Lietuvoje yra daug kartų didesnė nei darbo paklausa: ieškančių ir norinčių „parduoti“ savo darbą yra daug daugiau, negu norinčių jį „pirkti“. Tai rodo ir didelis nedarbo lygis šalyje. Tarp 15 – 74 metų asmenų nedarbo lygis yra 11,5 procento. Stabilų Lietuvos atlyginimų lygio kilimą galėtume paaiškinti būtent emigracija, nes, mažėjant darbo jėgai, darbas tampa vis brangesne preke. Taipogi BVP vienam asmeniui didėja, nes paprasčiausiai, lieka mažiau asmenų su kuriais reikia dalintis BVP „pyragą“. Atrodytų, kad didėjanti emigracija yra teigiamas dalykas – algos kyla, BVP vienam asmeniui didėja, nedarbas mažėja. Tačiau neveltui emigracija yra suvokiama kaip itin žalingas dalykas valstybei. Sunku yra įvertinti skaičiais socialinę emigracijos kainą. Kadangi gyvename demokratinėje valstybėje, jeigu Lietuvoje žmogus neranda darbo, jam yra suteikiamos sąlygos ir jis turi teisę darbo ieškoti svetur ir emigruoti. Bet su kiekvienu tokiu

bedarbiu emigravo ir intelektualai (inžinieriai, mokytojai ir kiti reikalingi visuomenei žmonės). Toks protų nutekėjimas nežada nieko gero valstybei, jos biudžetui, nes nėra surenkami mokesčiai iš potencialiai didesnes pajamas galinčių gauti asmenų, technologinis lygys šalyje yra žemesniame lygyje, nei jis galėtų būti. Labai tikėtina, kad jeigu emigracijos mąstai būtų mažesni ir dabar Lietuvoje turėtume didesnę darbo jėgą, neturėtume tiek problemų su SODRA (norint išlaikyti vis didėjanti pensijinio amžiaus žmonių skaičių reikia kelti esamiems darbuotojams mokesčius ir pan.), Lietuvos BVP ir savo ruožtu BNP galimai būtų dar aukštesniame lygmenyje.

Pavaizdavus viską grafiškai, Lietuvos atvejis atrodytų taip:

2 pav.: Emigracijos įtaka darbo pasiūlai ir paklausai

Pradėkime nuo kreivių **D1** (darbo paklausa) ir **S1** (darbo pasiūla). Darbo rinkose darbo pasiūlą atitinka darbuotojai, o paklausą – firmos. Taškas E, kur susikerta **S1** ir **D1** kreivės yra vadinamas rinkos pusiausvyros tašku ir jis nurodo, kokiame lygyje būtų atlyginimai (**W**), jei darbo pasiūla būtų lygi darbo paklausai. Šiame grafike pavaizduotas atvejis, kai *neto* migracija yra neigiama, t.y. emigracija yra didesnė už imigraciją. Trumpuoju laikotarpiu, kadangi darbuotojai palieka Lietuvą, **S1** kreivė slenka į kairę kol pasiekia **S2** lygį. Kadangi mažėja darbuotojų, kiekvienas iš jų tampa labiau paklausus, todėl firmos, norėdamos juos

prisivilioti, turi kelti atlyginimų lygį ir taip suteikti darbininkams didesnę paskatą eiti dirbti. Kaip matome, darbuotojų skaičius iš N pereina į $N1$ ir savo ruožtu W perauga į $W1$. Darbo rinkos pusiausvyra nusistovi ties $E1$ lygiu.

Tokia situacija nėra palanki firmoms, nes didesnis atlyginimų lygis reiškia didesnes gamybos sąnaudas, o tai savo ruožtu reiškia didesnes produkcijos kainas ir, jei prekės kaina yra elastinga, pajamų sumažėjimą. Lietuvoje emigracijos mastai yra labai dideli, tačiau žymaus ir nuolatinio kainų augimo ar ekonomikos nuosmūgio nėra. Reiškia, *teoriškai*, firmos Lietuvoje prie spartaus populiacijos mažėjimo prisitaiko dvejopai: arba jos naudoja daugiau kapitalo, kas yra labai brangu (naujų gamyklų atidarymas, naujų automatizuotų įrenginių įsigijimas ir pan.) arba skatina technologinį tobulėjimą, priima į darbą aukštos kvalifikacijos žmones, kurie dirba daug našiau, negu žemos kvalifikacijos darbuotojai. Prisiminkime darbo užmokesčio nustatymo lygtį:

$$W = A^e P^e F(u, z), \text{ čia}$$

A^e - tikėtinas technologinės pažangos lygis

P^e - tikėtinas kainų lygis

$F(u, z)$ - funkcija nuo nedarbo lygio (u) ir socialinių garantijų (z)

Kuo bus tikimasi didesnio technologinio pažangumo, tuo bus sunkiau įtikinti darbdavį pakelti atlyginimą. Dėl tokio firmų prisitaikymo prie mažėjančios darbo rinkos, labai aukštos kvalifikacijos darbuotojai privačiose įmonėse (ypač - užsienio kapitalo įmonėse) yra vertinami ir Lietuvoje kuriasi nauji technologiniai bei moksliniai centrai, kuriems nereikia daug žemos kvalifikacijos darbuotojų.

Taigi vidutiniu laikotarpiu, firmos (darbo paklausa) prisitaiko prie šios Lietuvos darbo rinkos situacijos ir kreivė D1 slenka žemyn iki D2 lygio. Gavome tokią situaciją, kai vidutinis atlyginimų lygis grįžo į pradinę padėtį (svarbu pastebėti, kad darbo paklausa gali sumažėti ir mažiau, tada galutinis darbo atlygis bus didesnis už pradinį W , bet mažesnis už $W1$), tačiau reikalingų darbuotojų skaičius sumažėjo nuo N iki $N2$. Kadangi darbuotojų skaičius sumažėjo, tai konkurencija dėl kiekvienos darbo vietos smarkiai išaugo. Tokia susikloščiusi situacija Lietuvoje skatina daug jaunų žmonių eiti į universitetus ne dėl žinių, o tik „dėl diplomo“, nes daugumoje darboviečių yra reikalaujama turėti bent jau bakalauro laipsnį ir visiškai nesvarbu, ar žmogaus išsilavinimas atitinka darbo pobūdį, ar ne.

Taigi nors ir emigracija trumpuoju laikotarpiu pakelia atlyginimų lygį šalyje, tačiau ilginiui prie šios situacijos darbo rinkose prisitaikančios įmonės šį lygį sumažina. Jeigu emigracijos tempai nebūtų tokie dideli, vien žiūrint į aukščiau esantį grafiką, galime matyti, kad vidutinis atlyginimų lygis nebūtų tarp W ir $W1$, o siektų $W1$ arba būtų dar aukštesniame lygyje.

3.2 Produktyvumas ir kapitalas Lietuvoje

Kaip minėjome praėjusiame skyriuje, firmos prie sparčiai besitraukiančios darbo rinkos gali prisitaikyti trejopai: arba naudoti daugiau kapitalo, arba skatinti technologinę pažangą, arba daryti ir tą, ir tą.

Technologinę pažangą ūkyje galime išreikšti produktyvumu (našumu). Tai paprasčiau-

siai seka iš produktyvumo apibrėžimo: tai yra pagamintų vienetų skaičius vienam gamybai naudojamų sąlyginių medžiagų vienetui. Paprasčiausia lygtis, susijusi su produktyvumu, yra:

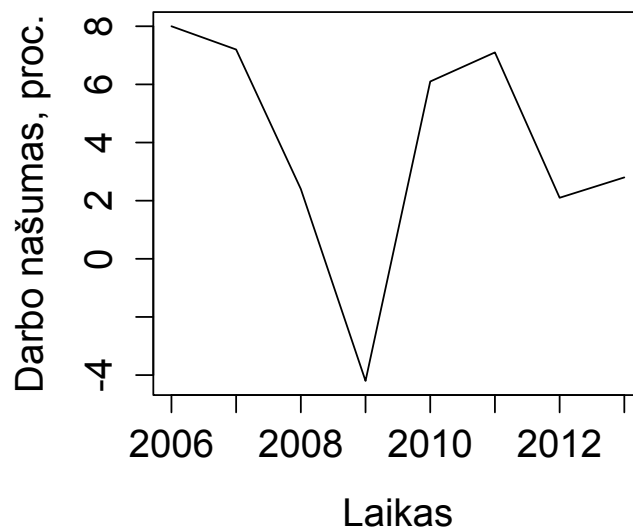
$$P_d = \frac{Q}{t}, \text{ čia}$$

P_d - darbininko produktyvumas

Q - pagamintos produkcijos kiekis

t - laikas

Natūralu, kad augantis vieno darbuotuojo produktyvumas reiškia augantį technologinį lygį.

3 pav.: Pridėtinė vertė, tenkanti vienai faktiškai dirbtai valandai, palyginti su ansktesniais metais, proc.

Grafike aiškiai matosi, kad kriziniu laikotarpiu produktyvumas smuko. Tai nėra stebėtina, nes produktyvumas yra apskaičiuojamas kaip pridėtinės vertės pokytčio santykis su laiko pokyčiu. Krizės laikotarpiu pridėtinė vertė smuko, todėl tai ir atsispindi grafike. Tačiau, nuo 2006 iki 2007 metų bei po kriziniame laikotarpyje, kai ekonomika auga, produktyvumas arba mažėja, arba labai nežymiai kyla. Tai rodo, kad darbdaviai Lietuvoje nėra linkę diegti naujausių technologijų, norėdami efektyviau dirbti. Reiškia, teigti, kad Lietuvos firmos su emigracija kovojo diegdamos įvairias inovacijas, negalime.

Kapitalas šalies ūkyje yra visi gamybos veiksmam reikalingi ištekliai, išskyrus darba, žemę ir technologijas. Kitaip sakant tai yra gamyklos, mašinos, staklės, automobiliai ir panašus turtas. Kaip minėjome praeitame skyriuje, darbdaviai, susidūrę su darbuotojų mažėjimo

problema, gali pakeisti žmones kapitalu. Nuo 2000 metų iki 2012 metų, Lietuvoje esančių įmonių bendrasis materialusis turtas padidėjo apie 2.4 kartus. Turint omenyje didžiulius emigracijos mąstus (iki 2013 metų nuo nepriklausomybės atgavimo iš Lietuvos išvyko daugiau nei 600 tūkstančių žmonių), galime atmesti prielaidą, kad įmonės reagavo į tokią didelę emigraciją investuodamos į kapitalą.

Taigi turime išvadą, kad Lietuvoje darbdaviai nei skatina technologinio tobulėjimo, nei keičia mažėjantį darbininkų skaičių nauju kapitalu. Bet vis dėlto, Lietuvos ekonomika auga. Vėlesniame skyriuje aptarsime, kokios gali būti šio fenomeno priežastys.

3.3 Lietuvoje susikloščiusios situacijos priežastys

Iš anksčiau buvusiųjų skyrių matome, kad Lietuvos populiacija sparčiai mažėja ir privatus bei viešasis sektoriai neskatina technologinės pažangos ir neinvestuoja į kapitalą. Be to, mokesčių sistema aiškiai kuria socialinę nelygybę šalyje. Šiame skyriuje nagrinėsime, kodėl po nepriklausomybės atgavimo 1990 metais, Lietuvoje susiklostė tokia situacija.

Pirmasis sunkumas naujajai Lietuvos valdžiai po 1990 metų kovo 11 dienos buvo kaip kuo efektyviau iš planinės ekonomikos pereiti į atviros rinkos ekonomiką. Perėjimo nuo agrarinio sektoriaus (Sovietų Sąjunga) prie pramoninio (Vakarų Europa) pranašumus ekonomistas Simonas Kuznetsas aiškino taip [3]: plečiantis pramoniniam sektoriui, šalies technologinis lygis ir produktyvumas auga, o tai, savo ruožtu, skatina taupymą. Šis taupymo lygis reiškia didesnes investicijas, kas reiškia, kad produktyvumas bei kapitalas dar labiau kyla. Augant pramoniniam sektoriui yra būtina, jog infrastruktūra šalyje taipogi gerėtų. Taip yra sukuriamą naujų darbo vietų statybininkam, inžinieriam ir t.t. Kadangi visa tai nevyksta *ceteris paribus* sąlygomis, besiplečiant pramoniniam sektoriui kartu kyla ir švietimo lygis, daugiau žmonių persikelia į miestus, visuomenė atsisako tam tikrų tradicinių agrarinės valstybės tradicijų ir valstybės vaidmuo keičiasi iš visko reguliatorės į saugumo ir stabilumo užtikrintoją.

Keičiantis valstybių ekonomikai ir įsigalint demokratiniams aparatams tarp visuomenės narių atsiranda verslininkų, kurie sugeba išvelgti ir sukurti naujus produktus tam tikrame sektoriuje ir taip kelią ekonominį bei technologinį lygį šalyje, bendrą gyvenimo kokybę ir skatina kapitalizmo dvasios įsigalėjimą. Lietuvai tik atgavus nepriklausomybę visos šios, su laisva rinka, susijusios mintys buvo prioritetas tuometinei valdžiai ir ji bet kokiais būdais stengėsi žaibiškai iš planinės ekonomikos pereiti į rinkos ekonomiką, visiškai neatsižvelgdama, į tam tikras tokiam perėjimui reikalingas prielaidas bei ilgąjį laikotarpį. Taipogi, paprasčiausiai, tuometinei valdžiai trūko žinių.

Tuometiniai valdininkai daugiau dėmesio kreipė ne į normalios verslo aplinkos kūrimą, o į „teisybės“ ieškojimą. „Teisybė“ buvo grąžinti žmonėms jų per okupacinį laikotarpį atimtas žemes. Kadangi žemes atgavo senyvo amžiaus gyventojai (vyriausi žemės paveldėtojai), tai tokios amžiaus grupės žmonės nėra labai inovatyvūs ir savo žemėse nestėgė darbo vietų. Jiems buvo optimaliau laukti kokio nors tos žemės pirkėjo, kuris už didelę sumą ją įsigis. Trivialu, kad tai stabdė ekonomiką ir bent jau plėstis įmonėms, susijusioms su žemės ūkiu, buvo sunku.

Kitas ekonomiką stabdantis dalykas buvo investiciniai čekiai. Kadangi niekas Lietuvoje nebuvo pratę prie kapitalistinių naujovių, išvilioti šiuos čekius už realius litus ar rublius bū-

davo nesunku ir apsukrūs pirmieji „verslininkai“, nelabai žinodami, ką patys daro, pristeigė visokių privačių įmonių ir į naujai pastatytus fabrikus įdarbino daug žmonių. Tačiau, kadangi jie nebuvo patys gambiausi verslininkai ar dėl išankstinių neteisėtų susitarimų, jų firmos žlugdavo ir šalyje pirmaisiais metais rinkose įsivyravo neapibrėžtumas. Dėl netobulų įstatymų dėl tokios rinkos situacijos dažniausiai nukentėdavo samdomi darbuotojai, o ne pirmieji verslininkai. Taipogi nevertėtų pamiršti, kad aukštose postose buvę valdininkai, atgavę žemes, gana atvirai jas perkeldavo į jiems palankesnes vietas (sklypus prie ežero ir pan.). Tokie veiksmai po truputį padėjo pamatus išsunkiančių institutų įsigalėjimui, kurie, kaip anksčiau minėjome, lemia didelę emigraciją bei technologinio besivystymo stoką.

Nereikėtų pamiršti ir aiškiai recesyvinės mokesčių sistemos Lietuvoje. Estijos, Latvijos bei Lietuvos mokesčių sistemos kūrimui didžiausią įtaką turėjo garsaus ekonomisto Miltono Friedmano idėjos [3]. Šis ekonomistas propogavo idėją, kad valstybė turėtų kištis kuo mažiau į visuomenės reikalus bei vidaus rinkas ir perskirti tik iki 10 proc. šalies BVP ir daugiausia būti atsakinga už gynybą. Friedmanas buvo liberalas, todėl jis nepripažino progresyvinės mokesčių sistemos ir skatino vyriausybes naudoti vienodų tarifų pajamų mokesčių sistemą (angl. flat tax). Viena svarbiausių tokios sistemos prielaidų buvo ta, jog absoliuti valstybės piliečių dauguma gali pati pasirūpinti sveikatos apsauga ir sukaupti turto, kurio užtektų pragyventi blogus laikus. Taip yra todėl, anot Friedmano, jog mažą vyriausybės įtaką valstybėje gali užtikrinti menki surinkti mokesčiai, kas savo ruožtu reiškia, kad valstybė neturi lėšų padengti socialinės apsaugos išlaidas. Lietuvoje ši prielaida aiškiai yra klaidinga, tačiau įstatymų leidėjai į tai neatsižvelgia.

Formuojant Lietuvos mokesčių sistemą susidūrė Friedmano ir kapitalizmo dvasios (geresnių verslininkystės sąlygų) idėjos. Iš vienos pusės valdininkai, ką tik nusimetę okupacinį jungą, linko prie minčių, kad kuo daugiau laisvių yra visuomenėje ir kuo vyriausybė mažiau į ją kišasi, tuo šalies ekonomika bus geresnė. Iš kitos pusės, norint skatinti pasiūlą (verslo kūrimą) valstybėje, buvo bijoma šiai sričiai taikyti didelius mokesčius. Tokiu būdu buvo sukurta sistema, kurioje samdomi darbuotojai mokėjo apie 33 procentus mokesčių (neskaitant įmokų už socialinį draudimą) nuo savo pajamų, o verslininkai - tik apie 15 procentų. Taip šalyje susidarė dar vienas išsunkiantis institutas - valstybės išlaikymas neproporcingai permestas mažesnes pajamas gaunantiems gyventojams. Ši situacija skatina samdomus darbuotojus sparčiai emigruoti iš Lietuvos.

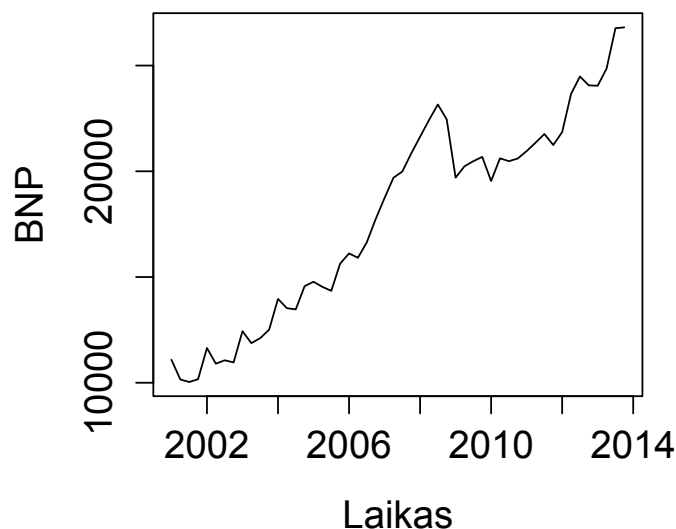
3.4 Veiksniai, skatinantys Lietuvos ekonomiką

Visų pirma norėtume pastebėti, kad didelis BNP ar BVP nebūtinai simbolizuoja aukštą gyvenimo lygį šalyje. Mes šalies ekonominį lygį susiejome su BNP, taigi natūralu, kad nedidelis žmonių, uždirbančių dideles pajamas, skaičius gali nusverti daug mažas pajamas gaunančių žmonių skaičių ir tokiu būdu iškreipti realybę. 1992 metais metinių namų ūkių disponuojamų pajamų vidurkio ir medianos santykis buvo apie 0.83, 2013 metais - 0.79. Reiškia, per šį laikotarpį, žmonių, gaunančių ženkliai didesnes pajamas nei vidurkis išaugo. Reiškia kad didžiosios daugumos namų ūkių Lietuvoje gyvenimo lygis ne taip sparčiai gerėjo, kaip turtingiausiųjų. Taigi aukštas BNP nebūtinai informatyviai atspindi bendrą gyvenimo lygį šalyje.

Atsakymų į klausimą, kodėl Lietuvos ekonomika auga, turbūt yra ne vienas, taigi laikydami savo kursinio darbo tikslų, nagrinėsime labiau su populiacija ir jos judėjimu susijusius rodiklius. Norėtume pradėti nuo grįžimo į šio darbo įvadą. Kaip rašė Adamas Smitas[1], svarbiausios valstybių klestėjimo ir augimo priežastys yra populiacijos augimas bei technologinis išsivystymas. Kadangi Lietuvoje populiacija ir darbo jėga mažėja, tai, anot šių ir kitų šiame darbe paminėtų autorių, technologinis išsivystymas turi (*teoriškai*) „persverti“ populiacijos mažėjimą. Ištikrųjų, 2004 metais kompiuterius savo namuose turėjo 27,5 procentai namų ūkių Lietuvoje ir tik apie 11 procentų turėjo prieigą prie interneto. 2013 metais kompiuterius ir interneto prieigą turėjo 65,9 ir 64,7 procentai namų ūkių atitinkamai. Taigi per 9 metus kompiuterių skaičius šalyje padidėjo daugiau nei 2 kartus, o prieigą prie interneto turėjo daugiau nei 5 kartus daugiau namų ūkių nei 2004 metais. Taipogi „Frost and Sullivan“ firmos duomenimis, 2011 metais Lietuva buvo lyderė Europos Sąjungoje diegiant ir plečiant šviesolaidinius tinklus į namus bei kitus pastatus. Remiantis EUROSTAT duomenimis 2009 metais Lietuva turėjo 91,3 procento 25-64 metų amžiaus su viduriniu ir aukštesniu nei vidurinis išsilavinimu gyventojus. Tais metais pagal šį rodiklį Lietuva pirmavo visoje Europos Sąjungoje [8]. Matydamas, kad Lietuvoje sparčiai plečiasi technologijų sektorius, yra daug gyventojų su aukštuoju išsilavinimu bei žemą atlyginimų lygį, užsienio kapitalas noriai žengia į Lietuvą. Anot tyrimų bendrovės „Profiles International“, 2012 metais užsienio kapitalo įmonių darbuotojai Lietuvoje uždirbo daugiausiai. Šiose bendrovėse dažniausiai dirba nedidelis, tačiau aukštų kvalifikacijų darbuotojų būrys.

Nors Lietuvoje emigracijos mastai yra dideli, tačiau urbanizacijos efektas yra jaučiamas (apie 67 procentus Lietuvos populiacijos gyvena miestuose). Kai visuose miestuose, nuo nepriklausomybės pradžios gyventojų skaičius mažėja vienintelė sostinė sugeba išlaikyti augimą. Todėl šis sostinės augimas yra labai svarbus valstybei, kadangi šiuo metu Lietuvos BVP pagrindę sudaro aptarnavimo sektorius - 68 procentai, kai industrinis sudaro 28.3 procentus ir agrarinis tik 3.7 procentus. Miestuose didžiąsą dalį iš sektorių sudaro aptarnaujantis sektorius, kuris reikalauja aukštesnio išsilavinimo, kvalifikacijos asmenų, todėl tiek švietimo įstaigų kokybė, kiekis bei pasirinkimas yra didesnis miestuose, kas lemia persikėlimą į didesnius miestus. Šiuo atveju Vilnius gali pasiūlyti daugiausiai aukštojo išsilavinimo įstaigų bei užsienio kapitalo įmonių. Vilniaus apskritis 2012 metais sudarė apie 38 proc. visos šalies BVP, Kauno apie 20 proc. ir Klaipėdos apie 12 proc. (duomenys paimti iš Oficialaus Statistikos portalo, regioninis BVP to meto kainomis). Taigi gauname, kad tai yra apie 70 proc. viso šalies BVP. Sostinėje veikia net 28 tūkstančiai arba trečdalis visų ūkio subjektų šalyje, todėl matome šio miesto reikšmingumą valstybės gyvenime. Taip pat pažiūrėjus į disponuojamas namų ūkių pajamas, Vilniaus apskritis pirmuoja visoje respublikoje, lenkianti šalies vidurkį, kuris siekia 1108Lt (Vidutinės disponuojamosios pajamos per mėnesį vienam namų ūkio nariui, 2013), šiuo faktu galėtų dar pasigirti ir Kauno, Klaipėdos, Šiaulių ir Panevėžio apskritys. Matome, kad didieji Lietuvos miestai, o ypač sostinė, įneša svarbiausią indėlį į Lietuvos ekonomikos raidą.

Galiausiai norėtume aptarti turbūt svarbiausią Lietuvos ekonomikos augimo priežastį - Europos Sąjungos lėšas, kurias gauna Lietuva. Lietuvai Europos Sąjunga per 2007 metų - 2013 metų laikotarpį buvo įsipareigojusi skirti 23 milijardus litų [2]. Ši suma prilygsta vienam papildomam valstybės biudžetui (palyginimui - 2007 m. valstybės biudžeto išlaidų projektas sudarė apie 22 mlrd. litų). Šių pinigų dalimi galėjo pasinaudoti visi Lietuvos

4 pav.: Bendrosios nacionalinės disponuojamos pajamos

verslininkai, užpildę tam tikras paraiškas ir gavę leidimus.

Kaip matome iš 4 paveikslėlio, nuo 2007 metų, kai buvo pradėtos įsisavinti pirmosios lėšos, šalies ekonominis lygis sparčiai kilo iki pat krizinio laikotarpio. Logiška, kad šios Europos Sąjungos lėšos padėjo Lietuvai greičiau suvaldyti krizę ir matome, kad nuo 2010 iki 2013 metų šalies ekonomika vėl sparčiai augo. Europos Sąjungos pinigais yra finansuojamos įvairios statybos, infrastruktūros plėtimas, moksliniai projektai. Yra sukuriama daug darbo vietų statybininkams, kelininkams, pastatytuose naujuose kompleksuose kuriasi naujos verslo įmonės, plečiasi aptarnaujantis sektorius. Dirbantys žmonės skatina vartojimą ir paklausą valstybėje. Kadangi ES duoda Lietuvai pasinaudoti tokia milžiniška pinigų suma, Lietuvoje veikiančios firmos turi mažiau paskatų aktyviai investuoti į kapitalą ir kelti savo darbuotojų kvalifikaciją, stengtis diegti naujausias technologijas. Taigi šios lyg iš "oro" gautos lėšos palaiko ekonomiką, nes jei šios paramos nebūtų, pagal daugelį ekonominių teorijų, Lietuvos ekonomika taip sparčiai (o gal iš vis) nekiltų. Taip būtų todėl, jog:

- Neturint Europos sąjungos lėšų, šalyje emigracija būtų dar didesnė, nes, paprasčiausiai, nebūtų sukurta naujų darbo vietų.

- Šalyje esant mažesniai vartojimui, šalies biudžetas būtų mažesnis nei yra dabar, ir senėjančios visuomenės problemos būtų dar opesnės nei yra dabar. Dirbantiesiems reikėtų mokėti dar didesnius mokesčius, norint išlaikyti visus pensininkus bei kitus socialines išmokas gaunančius žmones.

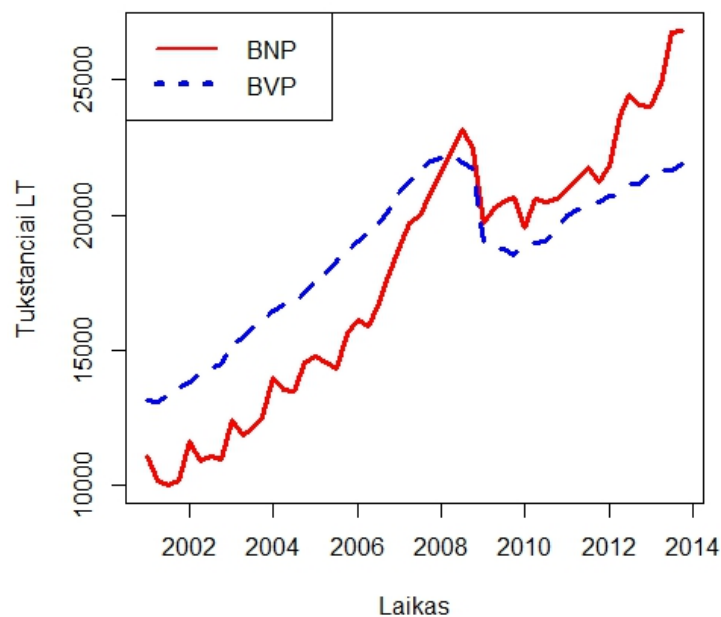
- Neturint atnaujintos infrastruktūros ir esant dideliems mokesčiams, užsienio kapitalas taipogi ne taip noriai žengtų į Lietuvą. Dėl to Lietuva prarastų nemažą dalį investicijų iš užsienio.

Čia yra išvardintos tik kelios problemos, kurios ištiktų Lietuvą, neturint ir neturėjus ES paramos. Bet jos yra pakankamai didelės, kad galėtume teigti, jog ES struktūrinių fondų parama tikrai „nusveria“ tiek populiacijos mažėjimą, tiek technologinio besivystymo stoką.

4 Aprošomoji statistika

4.1 Bendrosios nacionalinės pajamos

Įvairiuose ekonominiuose straipsniuose ir darbuose ekonominis šalies lygis ar pajėgumas dažniausiai yra siejamas su BVP. Tačiau kuriant modelį ir stengiantis Lietuvos ekonominį lygį paaikškinti tam tikrais su populiacija susijusiais kintamaisiais, mes perėjome nuo BVP, susieto grandininio metodu, į realias disponuojamas bendras nacionalines pajamas (toliau tekste - BNP).

5 pav.: Bendrasis vidaus produktas, susietas grandininio būdu ir bendrosios nacionalinės realiosios disponuojamos pajamos

BNP yra lygus bendrajam vidaus produktui ir *neto* pajamų, kurias šalies piliečiai gavo iš užsienio, sumai. Skaičiuojant BNP pajamų metodu, mes sudedame visas pajamas, kurias gavo dirbantys žmonės šalyje (BVP), atemame pajamas, kurias gavo užsienio kilmės įmonių darbuotojai ir pridedame tas pajamas, kurias šalies piliečiai, gyvenantys užsienyje, užsidirbo. Pasirinkimą, dėl ko perėjome prie BNP lėmė dvi priežastys:

- Iš rodiklių, tokių kaip darbo jėga, užimtųjų skaičius, populiacijos skaičius, urbanizacijos lygis, žmonių su aukštuoju išsilavinimu skaičius, mirtingumo, gimstamumo rodikliai, emigrantų skaičius, ūkio našumas, suminis gimstamumo rodiklis neradome nei vieno, kuris reikšmingai įtakotų BVP augimą.

- Džosefas Stiglicas (Joseph Stiglitz, gim. 1943 m., Amerikiečių ekonomistas, laimėjęs nobelio taikos premiją) 2008 metais viename iš savo knygos pristatymų teigė, jog BVP nurodo šalies ekonominį aktyvumą, o BNP - gyventojų pajamas, kas reiškia, gyventojų būvį. Ir BVP ir BNP išreiškia ekonominį šalies pajėgumą, tačiau pastarasis rodiklis labiau liečia šalies piliečius. Kadangi mūsų tema yra apie šalies populiaciją, mes nusprendėme pereiti prie BNP.

4.2 Malthus'o teorija Lietuvoje

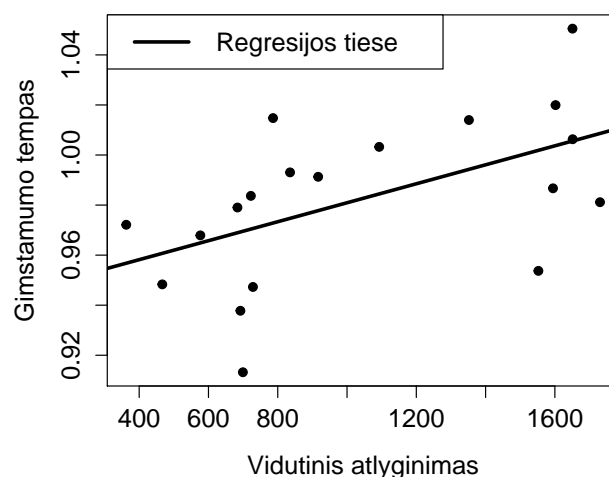
Kaip minėjome 2 skyriuje, šalies gimstamumo tempas turėtų būti tiesiogiai proporcingas atlyginimų lygiui šalyje. Paėmus metinius duomenis nuo 1995 iki 2013 metų ir mažiausių kvadratų metodu atstačius regresinės tiesės koeficientus gauname:

$$GT = 0.943 + 0.00003791 \cdot W, \text{ čia}$$

$$GT - \text{Gimstamumo tempas} \left(\frac{GT_t}{GT_{t-1}} \right)$$

W - vidutinis mėnesinis neto atlyginimas Lietuvos ūkyje su individualiom įmonėm.

Koeficiento prie W t - statistika yra lygi 2.603 ★, kas reiškia, kad W yra reikšmingas GT regresorius. Taigi Lietuvoje Malthus'o teorija veikia. Pavaizduokime viską grafiškai:

6 pav.: Malthus'o teorija Lietuvoje

4.3 Duomenų transformavimas

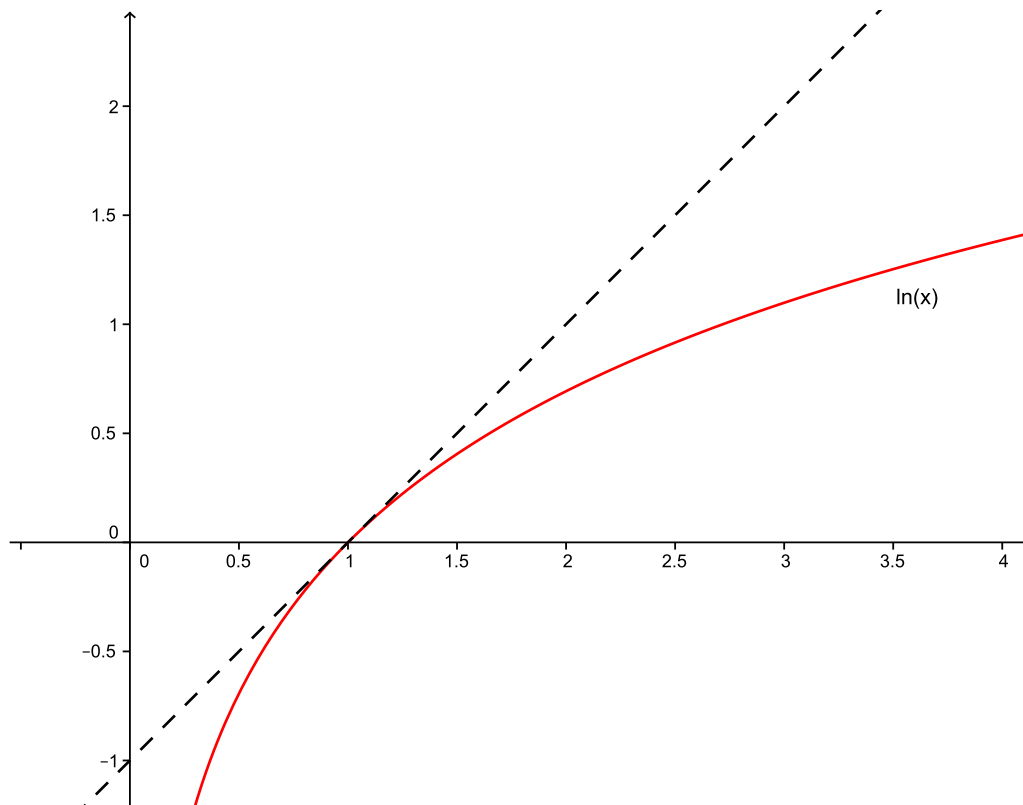
4.3.1 Natūralusis logaritmas

Kadangi mūsų modelyje įtraukti ekonominiai kintamieji, tai mes naudosime jų natūraliojo logaritmo transformacijas. Ekonominėje ir ekonometrinėje literatūroje ši transformacija yra labai paplitusi ir šiame skyriuje norėtume apžvelgti šio paplitimo priežastis.

Visų pirma, natūraliesiems logaritmams galioja tokia savybė: **mažas pokytis natūraliame logaritme esančiam kintamajam yra lygus tokiam pačiam to kintamojo procentaliai pokyčiui**.

Trumpai tariant: $\Delta \log_e(x) \approx \Delta x$ proc., čia e - Eulerio skaičius. Toliau skyrelyje \log_e žymėsime \ln .

Šią savybę lemia natūraliojo logaritmo funkcija.

7 pav.: Natūraliojo logaritmo ir tiesės grafikas

Kaip matome iš 7 paveikslėlio, taške (1,0) funkcija liečią tiesę, kurios lygtis yra $y = x - 1$. Funkcijos $\ln(x)$ išvestinė yra: $\frac{d \ln(x)}{dx} = \frac{1}{x}$

Taigi taške (1,0) funkcijos išvestinės reikšmė yra lygi 1. Tiesės $y = x - 1$ išvestinė visoje funkcijos apibrėžimo srityje yra vienoda ir lygi taipogi 1. Taigi taško (1,0) aplinkoje, kadangi jame šios funkcijos kertasi, *maži* pokyčiai bus lygūs. Taigi

$\ln(x + r) \approx r$, čia r yra kažkoks dydis, smarkiai mažesnis už 1.

Tarkime x padidėja 5 procentais. Tai reiškia, kad x tampa $x(1+r)$, čia $r = 0.05$.

$$\ln(x(1 + r)) = \ln(x) + \ln(1 + r) \approx \ln(x) + r$$

Tai rodo, kad padidinus x 5 procentais, natūralusis logaritmas $\ln(x)$ tampa $\ln(x)+0.05$.

% X pasikeitimas	$\Delta \ln(x)$
-30 %	-0.357
-20 %	-0.223
-10 %	-0.105
-5 %	-0.051
-2 %	-0.020
0 %	0.00
2 %	0.020
5 %	0.049
10 %	0.095
20 %	0.182
30 %	0.262

Kaip matome iš lentelės, intervale tarp - 10 % ir 10 % procentiniai pokyčiai yra beveik lygūs logaritmų pokyčiui.

Kadangi ekonominių rodiklių (tokių kaip BNP) skaitiniai pokyčiai gali būti labai dideli (tarkim, milijonai litų), bet dažniausiai procentiniai ketvirtiniai ar kasmetiniai pokyčiai yra nedideli (retai perkopia 10 %), tai yra patogiau dirbti su tokių kintamųjų natūraliais logaritmais.

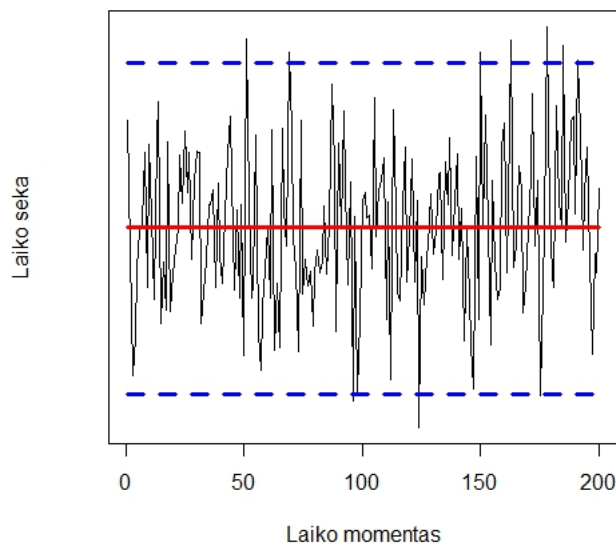
4.3.2 Kintamųjų skirtumai Δx

Kintamųjų skirtumai laiko momentu t yra apibrėžiami taip: $\Delta x_t = x_t - x_{t-1}$. Ekonominėje literatūroje sudarant modelius dažnai pasitaiko ne tik natūraliųjų logaritmų transformacijos, bet ir kintamųjų skirtumai (toliau tekste žymėsime Δx , čia x - tam tikras kintamasis). Ši transformacija padeda panaikinti taip vadinamą vienetinės šaknies problemą ir galimus regresijos iškraipymus.

Reiktų prisiminti, kad modeliuojant laikines sekas yra svarbu, kad jos būtų *stacionarios* [10]. Stacionari laiko eilutė yra tokia, kurios vidurkis, dispersija ir kovariacija tarp skirtingų laikinės sekos reikšmių nepriklausytų nuo laiko. Jeigu šios trys sąlygos yra išpildytos, mūsų eilutę galime nesunkiai prognozuoti ir, nebijodami regresijos iškraipymų, modeliuoti.

8 paveikslėlyje yra pavaizduota stacionari laiko seka. Punktyrinė linija žymi dvigubos dispersijos režius, o tolydi linija žymi vidurkį. Kaip matome, šios sekos reikšmės nenutolsta nuo vidurkio ir, bėgant laikui, tų reikšmių sklaida patenka tarp dviejų punktyrinių tiesių. Taigi ir pagal grafiką, ir pagal apibrėžimą, ši seka yra stacionari. Tačiau ekonomikoje mes retai kada sutinkame stacionarias laiko sekas. Tokių ekonominių rodiklių kaip BNP, BVP, emigrantų skaičius ir panašiai vidurkis ir dispersijos laikui bėgant pradeda keistis.

Sekos, kurios nėra stacionarios, tačiau jų skirtumai yra stacionarūs, yra vadinamos DS (difference stationary) sekomis. Taipogi jeigu seka yra DS seka, ji turi taip vadinamą vie-

8 pav.: Stacionarios sekos pavyzdys

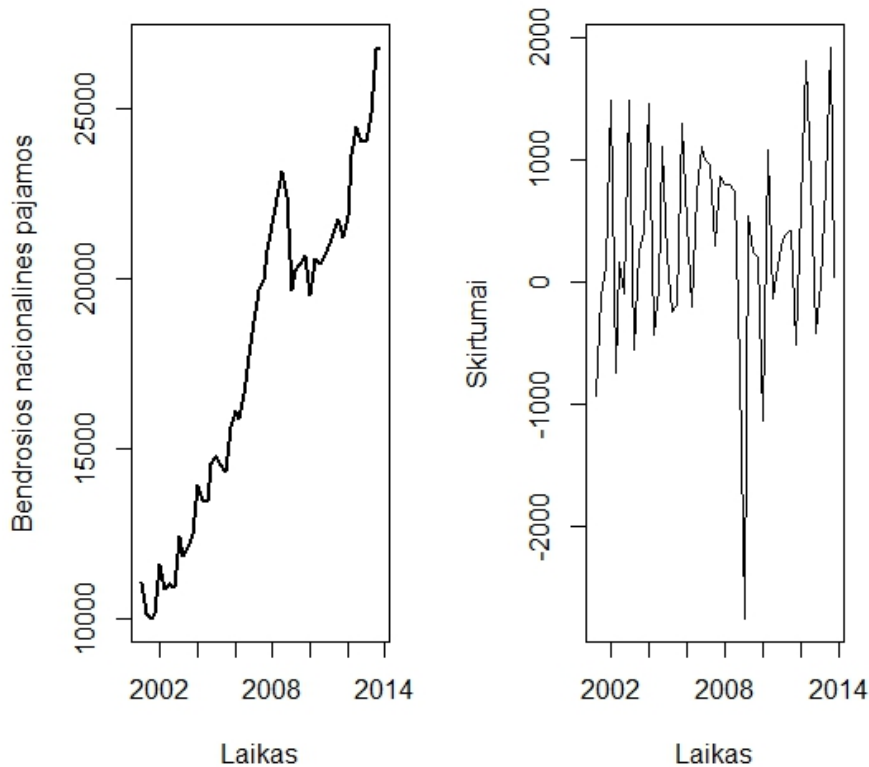
netinę šaknį. Nediferencijuotos sekos su vienetine šaknimi yra linkusios labai greitai augti (angl. explode) ir yra tikrai ne stacionarios.

Kaip matome iš 9 pav., kairioji seka yra tikrai ne stacionari, o štai sekos skirtumai (dešinysis grafikas) primena stacionarią seką. Pritaikę jai Šapiro - Vilkokso testo (jis skirtas tirti, ar reikšmės yra normaliai pasiskirsčiusios) p reikšmės įvertinys yra lygus 0.0494, kas reikštų kad nulinę hipotezę dėl normalumo turėtume atmesti su 0.05 reikšmingumo lygmeniu. Tačiau, turint omenyje, kad tiriamas ir krizės laikotarpis ir p reikšmė yra labai netoli 0.05 galime konstatuoti, kad skirtumai sudaro stacionarią seką. Taigi mūsų BNP rodiklis sudaro DS seką.

Yra ir alternatyvus būdas nustatyti, ar seka yra DS seka ar ne. Nagrinėkime 10 pav. esančius duomenis. Jeigu mūsų tirama laiko eilutė turi vienetinę šaknį, tai jos skirtumai tikrai bus stacionarūs ir eilutė bus DS seka. Vienetinės šaknies nustatymui galime naudoti modifikuotą Dikio - Fiulero testą. Statistiniame pakete R šis testas yra pritaikomas funkcijos `ur.df()` pagalba. Pritaikę šią funkciją mūsų duomenims galime teigti, kad seka išties turi vienetinę šaknį, todėl galime, nežiūrėdami į diferencijuotus duomenis, teigti, kad eilutė yra DS tipo.

Neatsižvelgus į sekų nestacionarumą ir bandant vieną laiko eilutę paaikškinti kita laiko eilute, galime gauti iškraipytą regresiją. Tarkime mes norime sumodeliuoti, kaip BNP priklauso nuo gimusių kūdikių skaičiaus (BR). Pirmiausia reikėtų pradėti nuo vizualinės interpretacijos.

Šapiro testo \hat{p} reikšmės yra 0.001478 ir 0.7084 atitinkamai, taigi vėlgi gavome, kad gimusių kūdikių skaičius turi vienetinę šaknį.

9 pav.: BNP ir BNP skirtumai

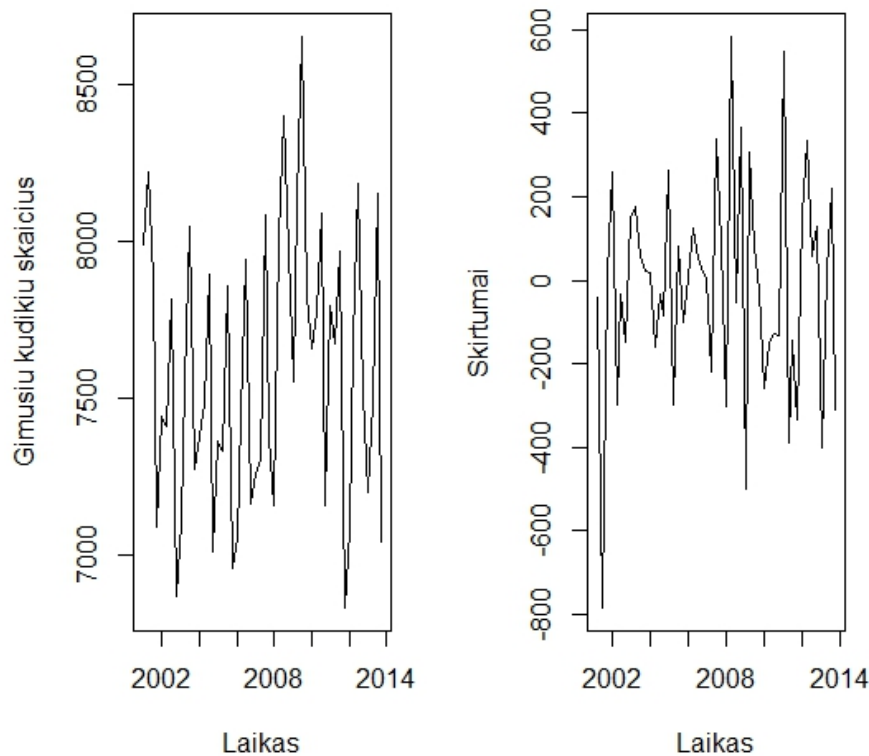
Tiesiškai modeliuojant OLS metodu $BNP_t \sim BR_t$ gauname:

$BNP_t = -10068.328 + 3.682BR_t$ ir t reikšmė koeficiento prie BR_t yra lygi 1.580, kas rodo, kad gimstamumas neturi įtakos BNP.

Tačiau sudarius tą patį modelį skirtumams gauname:

$\Delta BNP_t = 328.77 + 1.2149\Delta BR_t$ ir koeficiento prie BR_t t statistika yra 2.880, kas reiškia, kad gimusiųjų skaičiaus pokytis turi įtakos BNP pokyčiui.

Taigi kaip matome iš aukščiau esančių skyrelių apie logaritmus ir diferencijavimą, yra labai pravartu modeliuojant ekonominius rodiklius naudoti logaritmus ir diferencijuotus kintamuosius. Savo darbe naudosime logaritmų pokyčius (*diff log*), nes naudojant juos mes apsisaugosime nuo regresijos iškraipymų ir mums bus patogiau nagrinėti procentalius kintamųjų skirtumus, o ne vienetinius.

10 pav.: Gimusių kūdikių skaičiaus rodiklis ir jo skirtumai

5 Ekonometrinė duomenų analizė

5.1 Naivus modelis

Dabar pabandydysime viską, kas buvo anskčiau paminėta, išreikšti ir pagrįsti ekonometriniais modeliais. Mes naudojome ketvirtinius duomenis nuo 2001 iki 2013 metų. Pagal urbanizacijos, emigracijos, darbo rinkos, technologinio progreso daromą įtaką ekonominiam augimui, mes sukūrėme pirmąjį naivų modelį:

$$\Delta \log(BNP) = \beta_0 + \beta_1 \Delta URB + \beta_2 \Delta IQ + \beta_3 \Delta \log(LF) + \beta_4 \Delta \log(I) + \beta_5 Krize + \beta_6 \Delta \log(POP) + \beta_7 \Delta \log(EM) + \epsilon$$

BNP - Bendrosios nacionalinės realiosios disponuojamos pajamos

URB - procentinis populiacijos miestuose ir visos šalies populiacijos santykis

IQ - Baigusiųjų aukštąsias mokyklas santykis su visa populiacija, procentais

LF - Užimtųjų šalyje skaičius

I - Užsienio investicijos, tenkančios vienam gyventojui

Krize - Kategorinis kintamasis, žymintis krizės laikotarpį (2008K1 - 2009K4)

POP - Populiacija

EM - Emigrantų skaičius

Sudarius tiesinį regresinį modelį mes gavome tokius rezultatus :

Naivus modelis

Priklausomasis kintamasis - $\Delta \log(BNP)$

Kintamasis	Koeficiento įvertis	t statistika
<i>Konstanta</i>	0.02857	1.743
ΔURB	4.31933	0.715
$\Delta \log(LF)$	0.26209	0.536
ΔIQ	0.56800	1.501
<i>Krize</i>	-0.05149	-2.182
$\Delta \log(I)$	-0.21632	-1.356
$\Delta \log(POP)$	0.26087	0.062
$\Delta \log(EM)$	0.01939	0.908

Kaip matome, visi koeficientai yra nereikšmingi. Bet to ir reikėjo tikėtis, nes mes dar netikrinome kintamųjų dėl multikolinearumo ir nepritaikėme atvirkščio kintamųjų pašalinimo metodo (backwards elimination of variables). Taipogi tiriant laiko eilutes yra geriau pasirinkti dinaminį modelį, nes kai kurie ekonominiai kintamieji pradeda veikti priklausomąjį kintamąjį tik po kurio laiko.

5.2 Peržiūrėtas modelis #1

Priklausomasis kintamasis - $\Delta \log(BNP_t)$

Kintamasis	Koeficiento įvertis	t statistika
<i>Konstanta</i>	0.15082	2.326 ★
$\Delta(HR_t)$	0.017734	1.949 .
$\Delta \log(GR_t)$	0.451096	3.349 ★★
$\Delta \log(EM_{t-2})$	-0.04848	-2.778 ★★

$$R^2 = 0.2855$$

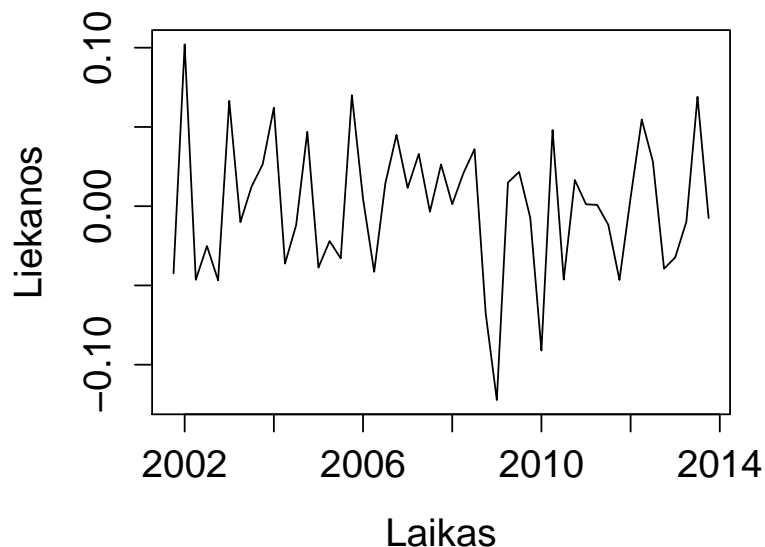
$\Delta(GR_t)$ - Santykis tarp gimusių ir mirusių žmonių t laiko momentu. (**G**rowth **R**ate)

$\Delta(HR_t)$ - Procentinis užimtųjų skaičius, dirbantis technologijų ir mokslo srityje t laiko momentu. (**H**uman **R**esource in science and technology)

$\Delta(EM_{t-2})$ - Emigrantų skaičius $t - 2$ laiko momentu. (**E**migrantų skaičius)

5.3 Pirmojo modelio adekvatumo tikrinimas

Visų pirmą ištyrime modelio liekanas.

11 pav.: Pirmojo modelio liekanos

Šapiro - Vilkokso testo dėl normalumo p reikšmė yra 0.6423, taigi neturime pagrindo atmesti nulinės hipotezės ir galime sakyti, kad liekanos yra normalios. Liekanų grafikas tai patvirtina. Tai reiškia, kad mūsų pasirinkti aiškinantieji kintamieji (deterministinė modelio dalis) yra gera ir mūsų modelio liekanos yra nenuspėjamos. Taigi, kad nukrypimai nuo originalių duomenų naudojantis mūsų modelį atsiranda dėl nenuspėjamumo, o ne dėl kažkokių praleistų kintamųjų ir pan.

Modelyje esantys kintamieji yra reikšmingi su 0.1 reikšmingumo lygmeniu. Ekonomikoje dažniausiai yra naudojamas toks lygmuo, o ne populiariusis 0.05.

Koeficientų prie kintamųjų ženklai neprasilenkia su ekonomine teorija ir, naudojantis visa šiame kursiniame darbe sukaupta informacija, gali būti nesunkiai interpretuojami. Apie kiekvieną iš kintamųjų pakalbėsime kitame skyrelyje.

Kintamųjų ekonominė interpretacija Pradėkime nuo GR_t - augimo tempo t laiko momentu šalyje. Anot mūsų modelio, padidėjęs augimo tempas šalyje 1 procentu, BNP padidina 0.451096 procentu. Augimo tempas gali padidėti dėl dviejų priežasčių - padidėjusio gimstamumo arba sumažėjusio mirtingumo. Lietuvoje GR_t reikšmės vidutiniškai nuo 2001 iki 2013 metų kiekviename ketvirtyje buvo 0.763, kas reiškia, kad mirtingumas buvo apie 24 procentus didesnis nei gimstamumas. Kadangi Lietuva turi išvystytą medicinos sistemą

ir nepriklauso taip vadinamom "trečiojo pasaulio" valstybėm, miršta daugiau senyvo (arba pensinio) amžiaus žmonės. Taigi žemas šio rodiklio lygis gali signalizuoti, kad valstybėje yra daug pensinio amžiaus žmonių, kuriuos išlaikyti turi likę dirbantys žmonės. Kartu žemas GR_t reiškia, kad ateityje darbo jėgos niekas nepakeis ir ji bus linkusi mažėti, kas reikš, kad mokesčiai turės būti keliami ir išlaikyti pensinio amžiaus žmones bus sunkiau ir sunkiau. Be to, padidėjęs mirtingumas tiesiogiai reiškia, kad miršta piliečiai, kurie, priklausomai nuo jų pajamų, daugiau ar mažiau skatino ekonomiką savo vartojimu. Kai jų nebelieka, natūralu, kad šalies ekonomika pradeda lėtėti.

Kintamasis HR_t (Procentinis užimtųjų skaičius, dirbantis technologijų ir mokslo srityje) yra su teigiamu ženklu ir padidėjęs 1 procentu šis rodiklis padidina šalies BNP 1.7734 procentais.

Svarbu: šis kintamasis yra deagreguotas t.y., originalūs duomenys yra metiniai, bet mes juos pavertėme į mėnesinius. Kadangi deagreguojant duomenis nėra aišku, kiek mes prarandame tikslumo ir kokią įtaką tai daro koeficientams, yra patartina modeliuojant duomenis to nedaryti. Tačiau užimtųjų skaičius, dirbantis technologijų ir mokslo srityje pasižymi tuom, kad jo kaita per ketvirčius yra minimali: žmonės dirbantys universitetuose, laboratorijose, prie įvairiausių mokslinių projektų dažniausiai pasirašo bent metų ilgio kontraktus ir minimali kaita įvyksta nebent rugsėjo - spalio mėnesiais. Remdamiesi šia prielaida mes priskyrėme atitinkamų metų reikšmę visiems tų metų ketvirčiams.

Grįžtant prie HR_t , Lietuvoje didžiausias pajamas uždirba tie, kurie dirba užsienio kapitalo aukštųjų technologijų bei mokslo įmonėse. Tokios įmonės kaip Barclays, Euromonitor international, Western Union ir t.t. savo darbuotojams moka didesnes nei vidutinės šalies algas ir dėl to šie darbuotojai stipriai skatina ekonomiką.

Taipogi, didelis žmonių skaičius dirbantis technologijų srityje signalizuoja tai, jog šalyje yra puikus klimatas technologinei pažangai bei inovacijoms. Tai ne tik pritraukia daug užsienio kapitalo įmonių, tačiau, kuriant ir pritaikant svetimas technologijas, darbas tampa produktyvesnis ir 1 darbuotojas gali padaryti vis daugiau ir daugiau. Lietuvos vyriausybė turėtų siekti padidinti šį rodiklį ateityje, norint stipriai skatinti ekonomiką. Kuo mažiau kliūčių bus Lietuvoje kurti naujas, pažangias technologines įmones, kuo lengvesnės sąlygos bus užsienio aukštųjų technologijų firmoms kurtis šalyje, kuo daugiau tikslųjų mokslų pakraipos studentų baigs mokslus, tuo Lietuvos BNP (ekonomika) augs sparčiau.

Paskutinis kintamasis mūsų modelyje yra EM_{t-2} . Tai reiškia, kad padidėjęs (ar sumažėjęs) emigrantų procentas ne iš karto turės įtakos šalies bendrosioms nacionalinėms pajamoms. 1 procentu padidėjęs išvykusiųjų skaičius po dviejų ketvirčių sumažins BNP 0.04848 procentais. Kaip vieną iš priežasčių mes aptarėme skyrelyje „Emigracija“. Momentiškai, emigrantai sumažina šalyje esantį nedarbo lygį ir kartu darbo pasiūlos kreivė nusileidžia. Laikant paklausą kaip konstantą, tai pakelia darbo užmokestį ir šis teigiamas efektas išlygina neigiamą išvykusiųjų potencialių darbuotojų ir jų pajamų poveikį. Tačiau, po 2 ketvirčių, anot mūsų modelio, neigiamas išvykusiųjų darbuotojų poveikis "nusveria" padidėjusias algas ir pradeda reikšmingai neigiamai įtakoti BNP. Taipogi didelis išvykusiųjų skaičius reiškia tai, kad, turint omenyje GR_t reikšmes Lietuvoje, ateityje Lietuva turės problemų su senyvo amžiaus žmonių išlaikymu (tikėtina, kad didės mokesčiai, savo ruožtu disponuojamos pajamos mažės, vartojimas smuks).

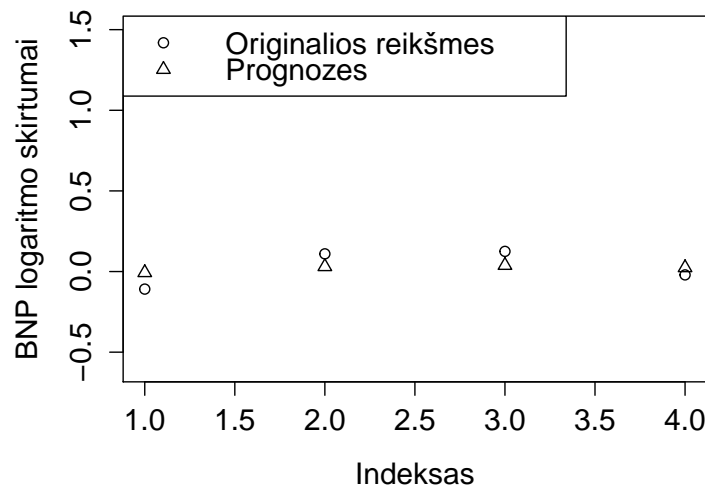
Prognozės su aibės BNP poaibiu

Norėdami patikrinti modelio tvirtumą, mes sumažinome ketvirčių skaičių ir ėmėme BNP periodą nuo 2001 metų pirmojo ketvirčio iki 2012 ketvirtąjo ketvirčio ir sudarėme tokį patį modelį. Gautas modelis:

$$\Delta \log(BNP_t) = 0.014711 + 0.433831 \Delta \log(GR_t) + 0.017384 \Delta HR_t - 0.04988 \Delta \log(EM_{t-2})$$

čia visi koeficientai yra reikšmingi su 0.1 reikšmingumo lygmeniu.

Kaip matome, sumažinus stebėjimų skaičių, ženklai prie koeficientų išliko tokie patys ir jų skaitinės išraiškos pasikeitė tik nežymiai. Prognozuojant procentinį BNP pokytį 2013 metų keturiem ketvirčiam buvo gauti tokie rezultatai:

12 pav.: Pirmojo modelio originalios ir sumodeliuotos reikšmės

Skirtumų tarp originalių reikšmių ir išprognozuotų su mūsų modeliu kvadratų suma yra lygi **0.02623724**. Tai rodo, kad mūsų modelis gana tiksliai prognozavo reikšmes.

5.4 Peržiūrėtas modelis #2

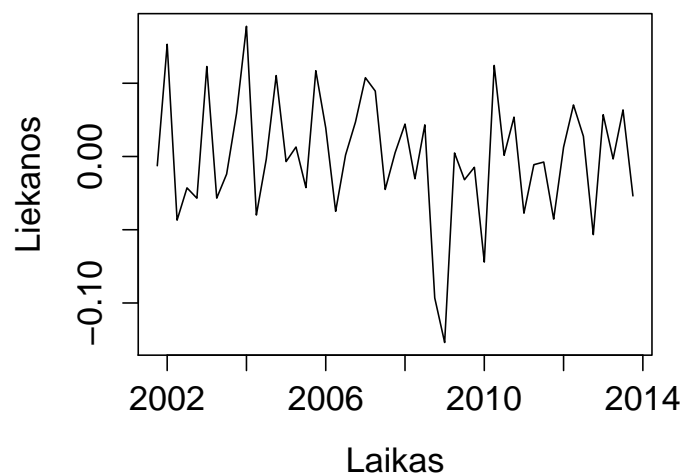
Priklausomasis kintamasis - $\Delta \log(BNP_t)$

Kintamasis	Koeficiento įvertis	t statistika
Konstanta	0.019907	3.226 **
$\Delta \log(GR_t)$	0.416547	3.029 **
$\Delta \log(EM_{t-2})$	-0.047834	-2.640 *

$$R^2 = 0.2252$$

5.5 Antrojo modelio adekvatumo tikrinimas

Pasižiūrėkime, kas bus, jeigu iš modelio pašalintume kintamąjį HR_t . Taip galėtume daryti dėl tos priežasties, jog jis yra gautas deagreguojant duomenis. Kaip matome iš lentelės, koeficientai prie kintamųjų išlaikė tokius pačius ženklus kaip ir pirmajame modelyje ir jų dydis sąlyginai panašus, todėl ir ekonominės interpretacijos būtų tokios pačios, kaip ir praeitame skyrelyje.

13 pav.: Antrojo modelio liekanos

Ir iš grafiko, ir iš Šapiro - Vilkokso testo \hat{p} įverčio reikšmės (0.4449) galite teigti, kad liekanos yra normalios.

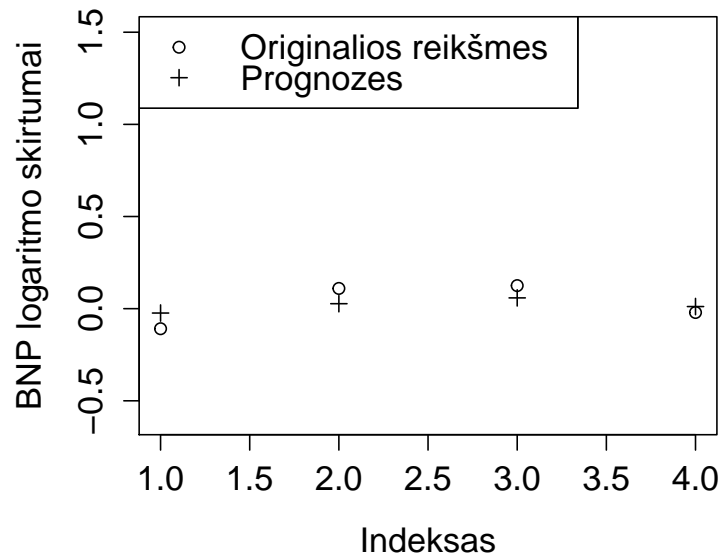
Prognozės su aibės BNP poaibiu

Darant analogišką reikšmių prognozavimą kaip ir su pirmuoju modeliu gauti rezultatai :

$$\Delta \log(BNP) = 0.019199 + 0.431492GR_t - 0.050371EM_{t-2} ,$$

čia visi koeficientai reikšmingi su 0.05 reikšmingumo lygmeniu.

Skirtumų kvadratų suma tarp originalių reikšmių ir prognozių naudojantis sudarytu modeliu (14 pav.), naudojant duomenis nuo 2001 iki 2012 metų, yra lygi **0.01956083**.

14 pav.: Antrojo modelio sumodeliuotos ir originalios reikšmės

5.6 Modelių lyginimas

Mes turime 2 modelius, kurių kintamuosius galime pagrįsti ekonomine teorija, jų dydis ir įtaka BNP yra logiški, jie yra reikšmingi su 0.1 reikšmingumo lygmeniu. Taigi kaip nuspręsti, kuris modelis yra geresnis?

Modelio numeris	R^2	<i>Akaike</i> kriterijus	<i>DW</i> testo p reikšmė
1	0.2855	-165.9285	0.8164
2	0.2252	-163.9573	0.6153

Norėdami nustatyti, kuris modelis yra geresnis, turime mokėti interpretuoti lentelėje esančius koeficientus.

R kvadratas

Pradėkime nuo determinacijos koeficiento R^2 . R^2 yra dydis, nurodantis, kaip mūsų sukurtas modelis atitinka duomenis. Koeficiento reikšmės yra tarp 0 ir 1 ir kuo reikšmė yra arčiau 1, tuo modelis geriau paaiškina priklausomąjį kintamąjį pasirinkus tam tikrus aiškinamuosius kintamuosius. Ši savybė išplaukia iš R^2 apibrėžimo:

$$R^2 = 1 - \frac{RSS}{TSS}, \text{ čia}$$

$$RSS(\text{ Residual Sum of Squares }) = \sum_{i=1}^n (Y_i - \widehat{Y}_i)^2$$

$$TSS(\text{ Total Sum of Squares }) = \sum_{i=1}^n (Y_i - \bar{Y})^2$$

Y_i - originalios priklausomojo kintamojo reikšmės i - tuoju momentu.

\widehat{Y}_i - priklausomojo kintamojo reikšmės, gautos mūsų modelio pagalba.

\overline{Y} - originalių priklausomojo kintamojo reikšmių vidurkis.

Sudarant modelius ir naudojant mažiausių kvadratų metodą (*ordinary least squares*), mūsų tikslas yra gauti tokius koeficientus, kurie sumažintų RSS kuo labiau. Tai reiškia, kad kuo mažesnė yra paklaidų kvadratų suma, tuo sumodeliuotas \widehat{Y} kiekviename laiko momente bus arčiau originalių reikšmių. Taigi, mažinant RSS , $\frac{RSS}{TSS}$ santykis mažėja ir R^2 artėja prie 1. Išvada yra tokia, kad kuo modelio R^2 arčiau 1, tuo pasirinkti aiškinamieji kintamieji geriau paaiškina priklausomąjį kintamąjį. Mūsų atveju, kaip matome iš lentelės, antrasis modelis geriau paaiškina BNP.

Verta paminėti, kad lyginant modelius, kuriuose skiriasi aiškinamųjų kintamųjų skaičius, R^2 gali būti apgaulingas. Kadangi TSS nepriklauso nuo aiškinamųjų kintamųjų, nagrinėsim RSS . Kuo pastarasis koeficientas mažesnis, tuo R^2 yra didesnis.

Tarkime $i, j \in N, i < j$ ir turime du modelius :

$$Y = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \dots + \beta_i X_i + \epsilon$$

$$Y = \alpha_0 + \alpha_1 X_1 + \dots + \alpha_i X_i + \dots + \alpha_j X_j + \epsilon$$

$RSS_i, i = 1, 2$ atitiks atitinkamai pirmojo ir antrojo modelių liekanų kvadratų sumas.

$$RSS_1 = \sum_{k=1}^n (Y_k - \widehat{Y}_{1k})^2 = \sum_{k=1}^n (Y_k - \beta_0 - \beta_1 X_{k1} - \dots - \beta_i X_{ki})^2$$

$$RSS_2 = \sum_{k=1}^n (Y_k - \widehat{Y}_{2k})^2 = \sum_{k=1}^n (Y_k - \alpha_0 - \alpha_1 X_{k1} - \dots - \alpha_i X_{ki} - \dots - \alpha_j X_{kj})^2$$

Kaip matome, $\min RSS_2 \leq \min RSS_1$ (jei $\alpha_i \geq \beta_i$) vien dėl to, jog padidiname aiškinamųjų kintamųjų skaičių. Taigi R^2 labai dažnai būna didesnis to modelio, kurio kintamųjų skaičius yra didesnis. Taigi mes nežinome, ar daugiau kintamųjų turintis modelis išties geriau paaiškina priklausomąjį kintamąjį, ar taip yra dėl to, kad kintamųjų skaičius yra didesnis. Tokiu atveju, galime naudotis Akaikės informaciniu kriterijumi (angl. *Akaike's Information Criterion*).

Akaikės informacinis kriterijus

Akaikės informacinis kriterijus (toliau tekste - **AIC**) yra dydis matuojantis modelio gerumą. Kuo kriterijus mažesnis, tuo modelis yra geresnis. **AIC** yra geras tuo, jog suteikia balansą tarp R^2 ir didelio kintamųjų kiekio modelyje. Kaip ir minėjome, didesnis kintamųjų skaičius automatiškai didina R^2 , bet Akaikės kriterijų didesnis parametų skaičius modelyje taipogi didina (kadangi mažesnė Akaikės kriterijaus reikšmė atitinka geresnį modelį, tai galime sakyti, kad šis kriterijus *baudžia* papildomų parametų įtraukimą į modelį).

Akaikės kriterijus turės prasmę tik tada, kai modelio liekanos bus normalios (būtent Akaikės kriterijui reikalinga, kad liekanų dispersija yra pastovi). Jeigu yra išpildyta ši sąlyga, tada:

$$AIC = 2k - \ln(L), \text{ čia}$$

k - modelio parametų skaičius

L - maksimali modelio didžiausio tikėtinumo funkcijos reikšmė

Norint lyginti modelius pagal Akaikės kriterijų, turime visų pirma patikrinti modelių liekanas dėl normalumo, nes šis kriterijus remiasi prielaida, kad paklaidos yra normaliai pasiskirsčiusios (mūsų abiem modeliams ši prielaida teisinga). Tada

$$L = \prod_{i=1}^n \left(\frac{1}{2\pi\sigma^2} \right)^{\frac{1}{2}} \exp \left(- \sum_{i=1}^n \left(\frac{y_i - f(x_i)}{2\sigma} \right)^2 \right)$$

(1), čia

σ - modelio paklaidų dispersija

y_i - originali priklausomojo kintamojo reikšmė i - tajame momente

$f()$ - mūsų gauta priklausomybė, tarp y ir x ų. Kitaip sakant, tai yra mūsų gautas modelis, į kurį įsistatę x_i reikšmes, gausime sumodeliuotą naują \hat{y}_i reikšmę.

Skirtumas $y_i - f(x_i)$ yra lygus modelio liekanai i - tajame momente. Pagal mūsų prielaidą $y - f(x) := e \sim \mathcal{N}(0, \sigma^2)$.

Prisiminkime, kad tolydiems a.d. didžiausio tikėtinumo funkcijos išraiška yra

$L = f_X(X_1) \cdot \dots \cdot f_X(X_n)$ (2) čia

$f_X()$ - a.d. X tankio funkcija.

Mūsų atveju atsitiktinis dydis yra paklaidos e ir mes padarėme prielaidą, kad jos pasiskirsčiusios pagal normalųjį dėsnį. Taigi liekanų tankio funkcija yra:

$$f_e(e) = \frac{1}{\sqrt{2\sigma^2\pi}} \exp \left(- \frac{(e - \mu)^2}{2\sigma^2} \right) \quad (3)$$

Iš (3), (2) ir prielaidos, kad $\mu = 0$, gauname (1) išraišką. Patogiau yra nagrinėti logaritminę didžiausio tikėtinumo funkciją, nes atlikus šią transformaciją, maksimumo taškas bus tas pats kaip ir pradinės funkcijos:

$$\ln L = \ln \left(\prod_{i=1}^n \left(\frac{1}{2\pi\sigma^2} \right)^{\frac{1}{2}} \right) + \left(- \sum_{i=1}^n \left(\frac{y_i - f(x_i)}{2\sigma} \right)^2 \right)$$

Prisiminkime, kad

$$\chi = \sum_{i=1}^n (Z_i)^2$$

, čia

$$Z_i - \text{standartizuotas kintamasis} \left(= \frac{e_i - \mu}{\sigma} \right).$$

Dabar pakeiskime σ į $\hat{\sigma}$, nes vertinant Akaikės kriterijų yra imama liekanų empirinė dispersija (ją žymėsime $\hat{\sigma}$). Taigi kadangi a.d. e vidurkis yra lygus 0, tai išraišką $\ln L$ galime suprastinti toliau:

$$\ln L = C(\hat{\sigma}) - \frac{\chi(\hat{\sigma})}{2} \text{ ir } \chi \sim \chi^2(n), n - \text{laisvės laipsniai (mūsų atveju - } e_i \text{ skaičius).}$$

Taigi gavome, kad

$$AIC = 2k - C(\hat{\sigma}) + \frac{\chi(\hat{\sigma})}{2}$$

Įsistačius į dešinę lygybės pusę paklaidų empirinę dispersiją, gausime skaitinę Akaikės kriterijo išraišką.

Mūsų dviejų modelių atveju, mažesnę šio kriterijaus reikšmę turi 1 modelis.

Durbino - Watsono testas

Durbino Watsono testas yra skirtas nustatyti, ar mūsų sukurto modelio liekanos yra autokoreliuotos. Tai reiškia, kad mes norime patikrinti, ar tam tikros liekanos, atskirtos kažkokiu tai laiko tarpu, įtakoja vienas kitą. Jeigu šio testo p įvertinys yra didesnis už mūsų pasirinktą reikšmingumo lygmenį, tai mes neturėsime pagrindo atmesti nulinės hipotezės, kad mūsų liekanos *nėra* autokoreliuotos (to mes ir siekiame, sudarinėdami modelius).

Kaip matome iš lentelės (skiltis su **DW**), tiek pirmojo, tiek antrojo modelio liekanos *nėra* autokoreliuotos.

Išvada

Taigi tiek R kvadrato, tiek Akaikės kriterijaus atžvilgiu yra geresnis pirmasis modelis. Tačiau prognozuoja tiksliau, nors ir nežymiai, bet antrasis modelis (prisiminkime - pirmojo modelio skirtumų kvadratų suma tarp originalių reikšmių ir prognozių yra 0.02623724, o antrojo - 0.01956083). Tačiau remiantis visa teorine medžiaga, kurią išdėstėme šiame darbe, papildomas kintamasis **HR_t** gali paaiškinti, kodėl, nors Lietuvoje yra didelė emigracija ir neigiamas populiacijos augimo tempas, ekonomika vistiek auga. Aišku, reikia turėti omenyje prielaidą, kad darbuotojų kaita technologijų ir mokslo srityje yra lėta ir nežymi.

Taigi galime konstatuoti, kad pirmasis modelis yra geresnis už antrąjį.

6 Išvados

- Kintamieji, kurie yra tiesiogiai susiję su populiacija, Lietuvoje labiau veikia realias bendras nacionalines pajamas, o ne realųjį bendrą vidaus produktą.
- Urbanizacija, užimtųjų skaičius, našumas, investicijos iš užsienio, tenkančios vienam gyventojui nedaro reikšmingos įtakos realioms bendrosioms nacionalinėms pajamoms.
- Lietuvoje yra reikšmingas sąryšis tarp atlyginimų lygio ir gimstamumo. Kadangi šalyje sparčiai didėja senyvo amžiaus gyventojų skaičius, didelė emigracija, darbo rinka mažėja, norint, kad ateityje nekiltų problemų dėl pensijų ir mokesčių, gimstamumas turi be abejo didėti. Vyriausybė, norinti tai pasiekti, turėtų stengtis kelti atlyginimų lygį šalyje.
- Lietuvoje yra ryški teigiama sąsaja tarp žmonių, dirbančių aukštųjų technologijų ir mokslinėse srityse, ir šalies ekonominio lygio. Vyriausybė, norėdama skatinti ekonomiką, turėtų į tai atsižvelgti ir kurti kuo palankesnes sąlygas šiam sektoriui plėstis, skatinti privatųjį ir viešąjį sektorių kurti ir plėtoti technologines naujoves. Taipogi skatinti panašios pakraipos studijas ir didinti jose esančių studentų skaičių.
- Lietuvoje didelis neigiamas *neto* migracijos skaičius verčia trauktis darbo rinką, vidutinis atlyginimas dėl emigracijos yra žemame lygyje ir tai stabdo ekonomiką bei kuria socialinę atskirtį šalyje. Lietuvos vyriausybė, kaip vieną iš prioritetų, turėtų laikyti emigracijos mažinimą ir priimančių institutų plėtojimą.
- Lietuva, užuot žaibiškai viską privatizavusi po 1990 metų nepriklausomybės atgavimo, turėjo palaukti porą metų, sukurti tvirtą teisinę aplinką plėtotis skaidriam verslui, stengtis kurti priimančius institutus. Šie veiksniai, tikėtina, būtų užkirtę kelią tokiam dideliam populiacijos mažėjimui Lietuvoje.

7 Literatūros ir interneto šaltinių sąrašas

Literatūra

- [1] Adam Smith , „*An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations*“, W. Strahan and T. Cadell, London, England. 7 - 30 psl.
- [2] Europos Sąjungos struktūrinė parama, LR finansų ministerija. (2014.10) <http://www.esparama.lt/barometras>
- [3] Aušra Maldeikienė „*Melo ekonomika*“, leidykla „Alma litera“, Vilnius.(2013). 19 - 67 psl.
- [4] Greg Ip, „*The Little Book of Economics*“, John Wiley and Sons inc, Hoboken, New Jersey (2010). 21 - 45 psl.
- [5] Yujiro Hayami, Yoshihisa Godo „*Development Economics: from the Poverty to the Wealth of Nations*“, Oxford University Press, New York (2005). 63 - 92 psl.
- [6] John Eatwell „*The New Pelgrave: Economic Development*“, Oxford University Press, USA (2000). 226 - 240 psl.
- [7] Julian Lincoln Simon, „*The Ultimate Resource*“, Princeton University Press, USA (1981)
- [8] Laikraštis Respublika, 2010.07. http://www.respublika.lt/lt/naujienos/lietuva/kitos_lietuvos_zinios/lietuviu_issilavinimo_lygis_auksciausias_es/,print.1
- [9] Olivier Blanchard, „*Makroekonomika*“, Tyto Alba, Vilnius (2007). 263 - 298 psl.
- [10] Remigijus Lapinkas, „PRAKTINĖ EKONOMETRIJA. II. LAIKINĖS SEKOS“, 2.1 - 2.4 ; 4.1 ; 5.2 skyriai, (2013) Vilnius. <http://www.mif.vu.lt/~rlapinskas/2013-2014/PE%20II/PE.II%20-%20Lecture%20Notes%202014.05.18.pdf>
- [11] Ronald G.Ehrenberg, Robert S. Smith, „*Modern Labor Economics. Theory and Public policy, Fifth edition*“, HarperCollins College Publishers, New York (1994). 13 - 39 psl.
- [12] Roy.J Ruffin, Paul R.Gregory, „*Principles of Economics, Third Edition*“, (1988)
- [13] Wayne Nafziger, „*Economic Growth: Fifth edition*“, Cambridge University press, USA (2012). 259 - 296 psl.